

NOVEMBER/DECEMBER 1981

de

EGHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

**Brittannië's laatste
schittershow**

de
ECHE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

14e jaargang No. 10

november/december 1981

ARTIKELEN

Brittannië snakke naar vreugde en glorie	2
In de maak — Een nieuw Europa tussen de beide grootmachten	5
Geluk — Waarom zo ongrijpbaar?	7
Swaziland geeft de wereld te denken	11
Kerstmis 2000 jaar voor Christus?	13
Wij verwoesten de aarde waarvan wij afhankelijk zijn	14
Hoe hoog is uw bijbel-IQ?	21
Een subliem wonder: Het menselijk bewustzijn	24

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
-----------------------------------	---

BIJ ONZE OMSLAG

De route van de stoet — Prins Charles en prinses Diana op hun terugtocht van St. Paul's Cathedral, na de huwelijksvoltrekking, via Fleet Street, Strand en de Mall naar Buckingham Palace, te midden van vreugdevolle toejuichingen van immense menigten toeschouwers.

Omslagfoto: Gamma/Liaison

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

• Europa, India, Afrika: P.O. Box 111, St. Albans, Engeland
AL2 2EG

- Verenigde Staten: 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- Australië en Zuidoost-Azië: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- Nieuw-Zeeland: P.O. Box 2709, Auckland 1
- Zuid-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg
- Filippijnen: P.O. Box 1111, M.C.C., Makati, Metro Manila 3117
- Latijns-Amerika: P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- Caribisch gebied: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 14. **Nederland:** Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1981 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden. PRINTED IN ENGLAND BY AMBASSADOR PRESS, ST. ALBANS

Oprichter en algemeen hoofdredacteur:
HERBERT W. ARMSTRONG

Hoofdredacteur:
Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:
Dexter H. Faulkner

Adjunct-hoofdredacteur:
Raymond F. McNair

Nieuwsbureau:
Gene H. Hogberg

Redacteuren:
Jeff Calkins, Roderick C. Meredith, Donald D. Schroeder, Clayton Steep, Keith Stump

Assistent-redacteuren:
Sheila Graham, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:
Dibar Apartian, Robert Boraker, John Halford, Selmer L. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, Rod Matthews, Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, John R. Schroeder, Richard H. Sedliack, Michael A. Snyder

Kopijredacteur:
Peter Moore

Redactie-assistenten:
Charlene Bentley, Debbie Burbach, Ann Hays, Werner Jebens, Janice Roemer, Tony Styer, Jeff Zhorne

Vormgeving:
Randall Cole, Phil Gray, Greg Sandilands, Minette Smith

Fotoarchief:
Hal Finch, Veronica Taylor

Fotoredactie:
Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson;
Medewerkers: Charles Buschmann, Donna Hayworth, Alfred Hennig, Sylvia Owen, Roland Rees, Scott Smith, Kim Stone

Uitgeverij:
Hoofd productie: Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* John LaBissoniere

Financieel beleid:
Leroy Neff

Internationale edities:
Duits: John B. Karlson; *Engels:* John R. Schroeder; *Frans:* Dibar Apartian; *Nederlands:* Bram de Bree; *Spaans:* Don Walls

Kantoren:
Auckland, Nieuw-Zeeland: Peter Nathan; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *Burleigh Heads, Australië:* Robert Morton; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Guy Ames; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk; *San Juan, Puerto Rico:* Stan Bass; *St. Albans, Engeland:* Frank Brown; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C., Canada:* Colin Adair

Persoonlijk van...

Goedkoop is duurkoop

De allerduurste auto, in standaarduitvoering, is de Rolls Royce.

Begin 1962 kocht ik zo'n wagen in Londen. In die tijd was ik vanwege de Britse campus van Ambassador College, meer in Engeland dan in Amerika.

Destijds betaalde ik er elfduizend pond voor. Een verkwesting? Wellicht dachten sommigen er zo over, maar uiteindelijk was het de minst dure wagen die ik ooit heb gehad. Thans, na hem bijna twintig jaar te hebben gebruikt, heb ik hem verkocht... voor veertienduizend pond!

De meeste mensen schijnen te denken dat je met goedkope dingen altijd veel beter uit bent. Dat geldt zeer beslist *niet* voor stoffelijke goederen — en evenmin voor geestelijke waarden. Zelf heb ik me altijd gehouden aan degelijke kwaliteit, ongeacht of het nu goederen dan wel karaktereigenschappen betrof.

Als jongen van negentien werd ik door een houthandel naar een zagerij van het bedrijf in het zuiden van Mississippi gestuurd. De onderdirecteur liet me op zijn kantoor komen om me van advies te dienen nu ik aan een carrière begon.

Dat was in januari 1911 en in die dagen deed je vrijwel alles per trein. Reis, zo adviseerde hij me, als het even kan altijd met de Pullman (eerste klas), want op de lange duur is dat goedkoper. Zijn redenering hield in dat ik op die manier met een beter soort publiek in aanraking kwam. Het zou veiliger voor me zijn. Bovendien reisde je veel frisser en plezieriger. Tenzij me dat financieel onmogelijk was, diende ik overal steeds in het beste hotel te logeren. Mocht zuinigheid geboden zijn, dan kon ik om een goedkopere kamer vragen. Maar ook hier zou ik dezelfde voordelen genieten als in de trein. Wij worden beïnvloed door iedere persoon met wie we in aanraking komen. Nadien heb ik menigmaal tweede klas gereisd en in tweederangs hotels geloged, maar alléén als ik me niets beters kon veroorloven. Want ook adviseerde mijn directeur mij nooit boven mijn stand te leven. Als ik me het

allerbeste niet kon permitteren, moest ik nemen wat ik wel kon betalen; maar daarbij diende ik te *blijven* streven naar succes en te proberen het allerbeste te bereiken.

Toen Ambassador College in Pasadena werd gebouwd, betekende dat een ware financiële worsteling! Ik ondernam niets meer dan de beschikbare middelen mij toestonden. Maar omdat God de bouw mogelijk maakte, probeerde ik toch het *allerbeste* te bouwen. Want, weet u, feitelijk was niet ik de bouwer van dit instituut. Christus was *in* mij, en ik was enkel zijn instrument. Maar ik wist dat er van al wat God ondernam, geschreven staat: „En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was *zeer goed*” (Gen. 1:31).

God verlangt dat wij hetgeen wij doen, ook zo goed mogelijk doen. Maar als instrument van Christus wist ik ook dat Jezus heeft gezegd dat we nooit iets moeten gaan bouwen als we niet voldoende middelen hebben om het af te maken. Ik las hoe koning David een tempel wilde bouwen om God te verheerlijken. Het moest het mooiste gebouw van de hele wereld worden, en in onze tijd zou het stellig miljarden hebben gekost. In Pasadena wilde ik een auditorium bouwen in het huidige hoofdkwartier van Gods Werk. Ik dacht niet dat God daar een bouwwerk wenste dat zelfs maar in de verste verte zo kostbaar zou zijn als destijds de tempel van Salomo in Jeruzalem. Het zou niet een reusachtig auditorium worden, maar een dat plaats bood aan 1250 personen. Het was een grote wens van mij en ik geloofde oprecht dat Christus *in* mij verlangde dat het, wat ontwerp en kwaliteit van uitvoering betrof, het allerbeste zou worden.

Ik bad erover. Ik wilde dat God mij zou leiden. Ik wist dat Hij hier geen slecht of goedkoop bouwsel tot stand wilde zien komen. Ook wist ik dat Hij het niet door mij zou laten bouwen als er niet voldoende geld was om het af te maken. Daarom vroeg ik Hem, indien Hij wenste dat ik met het werk zou doorgaan, van tevoren de geldmiddelen te verschaffen, die voor de voltooiing nodig waren. Ik weigerde aan de slag te gaan voordat God de volledige financiering mogelijk had gemaakt. Ik bestudeerde de ontwerpen en de berekeningen van architecten en zag dat met de bouw een bedrag van (Zie verder pagina 20)

BRITTANNIË SNAKTE NAAR VREUGDE EN GLORIE

door Herbert W. Armstrong

Het huwelijk van de Prins van Wales vormde het kleurigste, meest grandioze spektakelstuk dat geen enkel ander land ter wereld had kunnen produceren. Het antwoord houdt op veelbetekenende wijze verband met de wederkomst van Christus.

HET GRANDIOZE, pronkvolle prinselijk huwelijk kostte zowel de koningin als de Britse staat verscheidene miljoenen. Engeland zit momenteel midden in een economische depressie. Je zou zo denken dat het land zich op het ogenblik zo'n buitensporig vertoon van pracht en praal onmogelijk zou kunnen permitteren. Toch is dat zonder twijfel de reden waarom de regering dat nu juist wel deed.

Geen ander land ter wereld had zo'n glorieuze en kleurige extravagantie op touw kunnen zetten. Het was een spektakelstuk zonder weerga. De Britten beschikken over de nodige uitrusting: de met paarden bespannen staatsielandauer, de open rijtuigen en andere door paarden voortgetrokken staatsiekoetsen in glanzend gouden afwerking, met in rode tunieken gestoken, zowel voor als achter rijdende koetsiers en palfreniers. Alle koet-

sen werden getrokken door twee of vier van de mooiste paarden, geëscorteerd door ruiters in schitterende kostuums en uniformen, in draf paraderend langs de gewapende, eveneens in magnifieke uniformen gestoken militairen die de feestelijk bevlagde Mall omzoomden.

De heldere, zonnige juli-ochtend leverde een zeldzaam schouwspel op. In die prachtige rijtuigen paradeerde de Britse koninklijke familie langs de toeschouwers. Eerder op de ochtend had men de auto's langs zien komen met een aantal van de gekroonde hoofden van Europa.

De dienst werd gehouden in St. Paul's Cathedral, en werd geleid door de deken van de kathedraal en door de aartsbisschop van Canterbury, Robert Runcie. Zij werden bijgestaan door de rooms-katholieke kardinaal en door het hoofd van de methodistenkerk in Engeland. Het schouwspel in de St. Paul's, dat volledig in kleur werd uitgezonden, was al even schitterend.

De precisie van een uurwerk waarmee alles verliep en de professionele waardigheid waarmee het allemaal

werd uitgevoerd, benaderden de volmaaktheid.

Naar schatting stonden er een miljoen mensen langs de Mall en in Fleet Street — de route van Buckingham Palace naar St. Paul's — en overall steeg een uitbundig en enthousiast gejuich op. Het was een geweldige psychische en emotionele opkikker voor de hele Britse natie.

En als ik het niet mis heb was dat nu juist de reden waarom de Britse regering en de BBC tot het uiterste waren gegaan om deze magnifieke huwelijksplechtigheid aan de hele wereld voor te schotelen.

Mijn vliegtuig landde op de luchthaven Luton. Dichtbij het vliegveld bevinden zich de uitgestrekte Britse fabrieken van General Motors. Nog kort geleden werden daar weer 6000 man buiten de poort gezet. Werkloosheid en inflatie bewegen zich op een peil zoals vrijwel nimmer tevoren. De tijden in Engeland zijn slecht, de mensen ontmoedigd. Wat had hun geest op dit moment meer kunnen verheffen dan zo'n vertoon van pracht en praal met zo'n gelukkige aanleiding als een huwelijk dat de algemene instemming geniet?

In de heugenis van de thans levende generatie is het de eerste maal dat een populaire Prins van Wales, erfgenaam van de troon, een algemeen geliefd Engels meisje trouwde.

Dit spectaculaire huwelijk heeft een vérstreckende betekenis. Het is mij niet bekend of de huidige generaties van de koninklijke familie het weten of geloven, maar volgens mijn inlichtingen was de koninklijke familie van twee of drie generaties geleden bekend met het feit dat de Britse heerser in werkelijkheid de voortzetting belichaamt van de dynastie van koning David van het oude Israël.

Deze dynastie duurde tot de tijd van Zedekia, de laatste koning over Juda die door de koning van Babylonië, Nebukadnezar, van de troon werd gestoten. Via een dochter van Zedekia werd de troon door de profeet Jeremia naar Noord-Ierland overgebracht. Voor de tweede maal werd de troon verplaatst, en naar Schotland gevoerd. Nog een derde maal, waarna de troon in Londen werd gevestigd. Hij zal opnieuw omvergeworpen worden door Jezus Christus, bij diens ophanden zijnde wederkomst op aarde, en dan naar Jeruzalem worden overgebracht waar Jezus Christus op die troon zal plaatsnemen om over alle volkeren van de aarde te regeren.

Dit alles wordt verklaard en aan de hand van de bijbel nauwkeurig gedocumenteerd in mijn boek *The United States and Britain in Prophecy*, dat in de loop van volgend jaar in het Nederlands beschikbaar zal zijn.

Ik kan niet beter doen dan een gedeelte hieruit citeren:

Na de dood van Jakob en zijn twaalf zonen in Egypte groeide hun nakomelingschap in zo'n tweeëneenkwart eeuw tot een bevolking van tussen de twee en drie miljoen zielen aan.

Maar de kinderen van Israël werden in Egypte tot slaven: „En Jozef stierf, benevens al zijn broeders en dat gehele geslacht. De Israëlieten nu waren vruchtbaar en breidden zich snel uit; zij vermenigvuldigden zich en werden uitermate talrijk, zodat het land met

hen vervuld werd. Toen kwam er een nieuwe koning over Egypte, die Jozef niet gekend had . . . Toen lieten de Egyptenaren de Israëlieten onder mishandeling werken; ja, zij maakten hun het leven bitter door harde slavenarbeid . . .” (Exod. 1:6-14).

In die situatie riep God Mozes, en bereidde hem speciaal voor op de grote taak, het volk Israël uit de gevangenschap te voeren die het in Egypte ten deel was gevallen.

Toen zij de berg Sinai in de woestijn van het gelijknamige schiereiland bereikt hadden, sloot God met hen een verbond waarbij Hij hen tot een *natie* aaneensmeedde — een natie die in het

rituele wetten; daarnaast werd de *burgerlijke* overheid door God toegestaan met *civiele* wetten.

In dit stelsel fungeerden de *Tien Geboden* als de centrale code van recht en wet.

Gedurende verscheidene generaties na de uittocht uit Egypte was God de Koning van de Israëlieten.

Elke stam beschikte over zijn eigen gebied. De Levieten werden de priesterstam, die zich onder de andere stammen mengde, want deze stam had zelf geen land geërfd en beschikte — afgezien van een aantal steden — dus ook niet over een eigen grondgebied. Om wat meer evenwicht in de situatie te brengen,

werden de kinderen van Jozef over *twee* stammen verdeeld: Efraïm en Manasse. Afgezien van de over alle stammen verdeelde Levieten ontstonden er nu dus in totaal twaalf welonderscheiden stammen, elk met een eigen gebied of provincie.

Zowel eerstgeboorterecht als scepter bleven nog jarenlang binnen de ene, verenigde natie, ook al werd het eerstgeboorterecht doorgegeven via de stammen Efraïm en Manasse, en de scepter via de stam Juda.

Ontevreden over God

De Israëlieten hadden dezelfde menselijke zwakheden als u en ik. Ze lieten geen gelegenheid voorbijgaan om te mopperen en te klagen. Hun vleselijke gezindheid stond vijandig ten opzichte van God en zijn wetten, evenals dat vandaag met de gezindheid van de mens het geval is. (Zie Rom. 8:7.) Al spoedig werden zij zo ontevreden met God als hun Koning dat zij een *mens* als hun koning eisten naar het voorbeeld van de hen omringende heidense naties.

Toen de oudsten van Israël bij Samuël kwamen met de eis dat zij een mens als koning wilden, mishagde hem dat natuurlijk zeer. Maar de Eeuwige zei: „Luister naar het volk, in alles wat zij tot u zeggen, want niet ú hebben zij verworpen, *maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen koning over hen zou zijn . . .* maar waarschuw hen ernstig en zeg hun aan, hoe het optreden zal zijn van de koning die over hen regeren zal” (1 Sam. 8:7-9).

Watts—Black Star

vervolg zijn uitverkoren volk zou zijn onder alle volkeren der aarde. Hun regering zou theocratisch zijn: zowel de burgerlijke als de religieuze en geestelijke wetten kwamen rechtstreeks van God. God zelf was hun Koning, en Hij regeerde over hen door een systeem van Richteren.

God was Israëls eerste Koning

God zelf was dus de enige Koning van Israël! En Israël was dus zowel kerk als staat. In Handelingen 7:38 lezen wij dat de Israëlieten de vergadering (kerk) in de woestijn vormden. Het woord „vergadering” dat met betrekking tot Israël in het gehele Oude Testament voorkomt, heeft precies dezelfde betekenis als het woord „kerk” in het Nieuwe Testament. Uit deze opzet volgde dat Israël meer dan één stel wetten had; God had dit volk een tweeledige regeringsvorm gegeven. De vergadering of kerk ontving de

Saul was hun eerste menselijke koning. Hij weigerde God te gehoorzamen; werd uiteindelijk door God verworpen en sneuvelde in een veldslag. Zijn enig overlevende zoon, Isboset, werd na een regeringsperiode van slechts twee jaar (2 Sam. 2:10) gedood. Isboset heeft echter nooit over Juda geregeerd. Met deze korte regering over een deel van Israël kwam er een einde aan de dynastie van Saul. Op deze wijze verwierp God hem. Zijn dynastie werd afgekapt!

Dauids eeuwigdurende dynastie

Saul werd opgevolgd door David. De troon van David was de *troon des Heren*. David werd opgevolgd door zijn zoon Salomo, die eveneens op deze troon zat. „En Salomo zette zich op de troon des Heren als koning in de plaats van zijn vader David” (1 Kron. 29:23; zie tevens 2 Kron. 9:8).

Ik wil hier graag de nadruk leggen op een ander bijzonder punt. Voordat Saul aan het bewind kwam, was, zoals we gezien hebben, God zelf Koning van Israël geweest. Maar nu zaten er *mensen* als koningen op de troon des Heren. De Eeuwige — de Here — is Jezus Christus, die reeds voor het bestaan van de wereld met de Vader was (Joh. 17:5; 1:1-2, 14). Jezus is zowel „de wortel” als „het geslacht” van David (Openb. 22:16). Aangezien Hij „de wortel” is, behoorde de troon Hem dus reeds toe voordat David geboren werd. David zat dus tijdelijk op de troon van de Eeuwige. Ten tweede: aangezien Jezus als mens werd geboren uit het geslacht van David, en dientengevolge Davids wettige Nakomeling was, zal Hij door vererving nogmaals recht hebben op deze troon, om Davids dynastie voort te zetten. En zo zal Christus dan bij zijn terugkomst op aarde, dubbel recht kunnen doen gelden op Davids troon!

We zijn nu aangeland bij een ongelooflijk schijnend en fantastisch, maar niettemin volkomen *waar* feit! Toen David koning was, sloot God met hem een eeuwigdurend, onvoorwaardelijk verbond, dat God niet kan en niet wil verbreken!

Het is goed om ons nog eens de heel bijzondere aard van het verbond in te prenten dat de Almachtige met David sloot; het vormt namelijk een belangrijke schakel in doel en missie van Christus — een belangrijke *sleutel* tot een juist begrip van de bijbel.

In 2 Samuël 23:1, 5 lezen we: „Dit

zijn de laatste woorden van David . . . [God heeft] mij *een eeuwig verbond* gegeven, geordend in alles en *verzekerd*.” Met andere woorden: een verbond dat eeuwig zal duren en waarmee *niets verkeerd kan gaan!*

Voor meer bijzonderheden, gaan we terug naar het zevende hoofdstuk van 2 Samuël. God schonk David deze belofte van het verbond op een tijdstip waarop David zich grote zorgen maakte over het feit dat de Ark van het Verbond in een tent ondergebracht was. Liever zou David een grote tempel in Jeruzalem bouwen.

„Maar in die nacht kwam het woord des Heren tot Nathan: Ga, spreek tot mijn knecht, tot David: Zo zegt de Here: zoudt gij voor Mij een huis bouwen om in te wonen? . . . Wanneer uw dagen vervuld zijn en gij bij uw vaderen te ruste zijt gegaan, dan zal Ik uw nakomeling, uw eigen zoon [Salomo], na u doen optreden, en Ik zal zijn koningschap bevestigen. Die zal mijn naam een huis bouwen, en Ik zal zijn *koninklijke troon* voor immer bevestigen. Ik zal hem tot een vader zijn, en hij zal Mij tot een zoon zijn. Wanneer hij ongerechtigheid bedrijft, zal Ik hem tuchtigen met een roede der mensen en met slagen der mensenkinderen. Maar mijn goedertierenheid zal van hem niet wijken, zoals Ik haar heb doen wijken van Saul, die Ik voor uw aangezicht heb weggedaan. *Uw huis en uw koningschap zullen voor immer bestendig zijn* voor uw aangezicht, *uw troon zal vast staan voor altijd*” (2 Sam. 7:4-5, 12-16).

Belangrijke punten

Let nu zorgvuldig op de volgende punten:

1) Davids troon werd opgericht en bevestigd met zijn zoon Salomo.

2) De troon — Davids troon (vers 16) — werd *voor eeuwig* ingesteld vanaf Salomo (vers 13). Wij kunnen hier nergens lezen dat God deze troon pas vanaf de terugkeer van Christus voor eeuwig zal bevestigen. Er staat dat hij *vanaf Salomo* voor eeuwig bestaan zal.

3) Maar wat nu als Salomo of de Israëlieten ongehoorzaam jegens God zouden zijn? Zou dan dit verbond worden verbroken? De verzen 14-16 zeggen duidelijk dat ook wanneer ze ongerechtigheid zouden bedrijven, God hen zou tuchtigen *met een roede der mensen*, maar dat Hij dit verbond *niet* zal verbreken. De troon zal eeuwig

in stand blijven. Hoe dan ook!

4) Laten wij er in het bijzonder op letten dat God in geval van ongehoorzaamheid de troon *niet* zal wegnemen, zoals Hij dat bij Saul wel had gedaan. Hoe nam Hij de troon van Saul weg? Hij maakte een einde aan Sauls dynastie! Geen zoon van Saul heeft ooit de troon bezeten. Daarentegen zou aan de dynastie van Salomo nooit een einde komen. De straf voor ongehoorzaamheid zou tuchtiging zijn door *mensen*.

5) God had deze troon in de personen van David en Salomo stevig verankerd. Ingeval de troon zou ophouden te bestaan, ook al was het maar voor één generatie, zou er dan nog sprake van zijn dat hij *voor eeuwig* was bevestigd, zoals God hier beloofde?

De almachtige God sloot een absoluut bindende — *hoe* bindend zullen we nog zien! — overeenkomst met David, waarbij Hij *onvoorwaardelijk* garandeerde dat Davids dynastie in alle nog komende generaties *zonder onderbreking* aan het bewind zou blijven, zodat er van die tijd af altijd een afstamming van David over de kinderen van Israël zou heersen! Hier werd een belofte gedaan van een voortdurende onafgebroken dynastie — gedurende alle generaties *voor eeuwig* — met absolute garantie.

Het eind van het geschiedkundig verslag

Maar waar bevindt die troon zich dan tegenwoordig?

De geschiedenis, zoals die in de bijbel is vastgelegd, vermeldt een geslacht van koningen die in een ononderbroken dynastie van David afstammen, tot aan koning Zedekia. In het jaar 585 v.Chr. werd Zedekia die in dit geschiedkundige verslag als laatste wordt genoemd, door de legers van koning Nebukadnezar van Babylon gevangengenomen, zijn ogen werden uitgestoken, en hij werd meegevoerd naar Babylon om daar om te komen in een kerker.

Bovendien waren al zijn zonen gedood. Alle edelen van Juda voor zover ze in die tijd niet reeds in Babylon in gevangenschap of slavernij verkeerden, werden vermoord, opdat er niemand zou overblijven die de troon van David zou kunnen bestijgen! De Chaldeeën verwoestten Jeruzalem, verbrandden de tempel en de koninklijke paleizen en voerden de Joden als slaven naar Babylon. Van die tijd af tot de

(Zie verder pagina 28)

De ECHTE WAARHEID

In de maak:

EEN NIEUW EUROPA TUSSEN DE BEIDE GROOTMACHTEN

door Gene H. Hogberg

Er tekenen zich momenteel ontwikkelingen af die de politieke constellatie in Europa radicaal zouden kunnen veranderen.

IN WEST-EUROPA groeit de oppositie tegen Amerika's nieuwe harde opstelling jegens Moskou. Neutralisme en anti-Amerikanisme — of althans anti-Reaganisme — zijn aan het toenemen.

Tegelijkertijd dreigt in Oost-Europa Polens verbazingwekkende revolutie het na-oorlogse satelliet-imperium van de Sovjet-Unie op zijn grondvesten te doen schudde.

Waarheen voeren deze ontwikkelingen? Zullen de beide helften van Europa ooit tot een werkelijke toenadering komen? En zo ja, wat gaat er dan gebeuren?

Reactie op Reagan

Jarenlang hebben de West-Europeanen zich beklaagd over een tekort aan leiderschap van de kant van de VS.

Ironischerwijze heeft het nieuwe, vastberaden bestuur in Washington deze kwestie van het leiderschap evenmin opgelost. In tegendeel, zij stuit op verrassende weerstand aan de andere kant van de Atlantische Oceaan. Invloedrijke politieke kringen op het Continent beklagen zich over president Ronald Reagans beweerde compromisseloze harde lijn jegens Moskou.

De in het begin van augustus onverwacht door de heer Reagan aangekondigde beslissing om over te gaan tot grootschalige productie van de omstreden neutronenbom, betekende alleen maar meer olie op het vuur van het transatlantische wantrouwen.

Nu is de neutronenbom natuurlijk niets nieuws. Al eerder had men voorgesteld tot de productie ervan over te gaan en haar eventueel in Europa te plaatsen. Maar nadat hij zich van West-Duitslands moeizaam gegeven instemming had verzekerd, herriep president Carter in april 1978 op abrupte wijze zijn besluit. Hij besloot nu de bom niet in productie te nemen, naar zijn zeggen „op morele gronden”. De Sovjet-propaganda had de bom als een typisch „kapitalistisch” wapen weten af te schilderen; was zij soms niet ontworpen om „mensen te doden, maar materiële eigendommen te sparen”?

De bezorgdheid van de Sovjets is begrijpelijk. De neutronenbom met haar „opgevoerde straling” is een zuiver verdedigingswapen van beperkte reikwijdte, en speciaal ontworpen om een pantseraanval van de strijdkrachten van het Warschau-Pact op West-Europa af te weren. Eenmaal beschikbaar zou het wapen de viervoudige overmacht aan tanks kunnen neutraliseren waarover de door de Sovjets

geleide legermacht ten opzichte van de NATO-verdedigers beschikt.

Zoals te verwachten viel, werd het besluit van de heer Reagan heftig veroordeeld door de Sovjet-Unie. Maar de president wees de bezwaren van de Sovjets op zijn kenmerkende openhartige manier van de hand.

„Ik kan me best begrijpen dat ze in de rats zitten,” zei de Amerikaanse president. „Ze zetten een keel op alsof ze op een punaise zijn gaan zitten, alleen maar omdat we de wereld nu laten zien dat we er niets voor voelen ze maar hun gang te laten gaan, zodat ze vandaag of morgen de hele Vrije Wereld domineren en het ultimatum kunnen stellen: 'geef je over of sterf.'”

Generatiekloof

Het probleem voor Washington is dat steeds meer mensen in Europa steeds minder voelen voor wat ze „de gevaarlijke anti-Sovjet-retoriek” noemen. Dat geldt speciaal voor de jongeren.

De politici in West-Europa krijgen nu te maken met een generatie die voor het grootste deel na de Berlijnse blokkade van 1948 werd geboren. Deze generatie was in haar kinderjaren toen de Berlijnse muur werd opgetrokken.

Deze mensen zijn volwassen geworden tijdens de periode van detente — de officiële ontspanning tussen Oost en

West. Ze hebben er gewoon geen zin in hun ouders te geloven wanneer die waarschuwen dat het beslist noodzakelijk is de defensie-inspanningen op te voeren om het hoofd te bieden aan de groeiende verstoring van het militaire evenwicht.

Voor politiek-actief links vormen de VS nu de grootste bedreiging voor de vrede in Europa, veel groter dan de Sovjet-Unie. Waarbij men gemakshalve voorbijgaat aan de 160 SS-20 raketten — stuk voor stuk met drie atoomkoppen uitgerust — die de Sovjets permanent gericht houden op alle belangrijke steden van het vrije Europa.

Ongelukkig tijdstip

Het besluit inzake de neutronenbom was onvermijdelijk, gezien de harde werkelijkheid van de verstoorde militaire krachtsverhoudingen in Europa. Maar het tijdstip waarop dat besluit werd genomen gaf nieuw voedsel aan de oppositie tegen een ander project: de modernisering van de kernstrijdkrachten van de NATO. Afhankelijk van de aanvaarding door West-Duitsland en minstens één andere grote Europese NATO-partner zullen er in de loop van 1983 572 Pershing 2-raketten voor de midden-afstand en op het land gestationeerde kruisraketten moeten zijn opgesteld.

De Europese NATO-partners beloofden in december 1979 dit moderniseringsprogramma op zich te nemen, wat ten dele een reactie was op het mislukken van de eerste poging om neutronenbommen in te voeren. Maar hun toestemming was gebonden aan de voorwaarde, dat er nu in alle ernst besprekingen op gang zouden komen tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie om tot beperking van de kernbewapening in Europa te komen.

Hoewel met enige tegenzin, gingen de VS ermee accoord deze helft van de overeenkomst na te komen. Hetgeen niet kon verhinderen dat de overeenkomst van 1979 nu volledig op de tocht staat vanwege het fiat om met de neutronenbom verder te gaan.

In West-Duitsland oefent de linker-vleugel van kanselier Helmut Schmidts SDP druk uit om de kanselier te bewegen terug te komen op zijn bereidheid de raketten te accepteren.

In Nederland heeft het besluit om tot aanmaak van neutronenwapens over te gaan, tot de volstreekte zekerheid

geleid dat de regering in Den Haag zal weigeren kruisraketten op Nederlands grondgebied te stationeren.

Ook de medewerking van Italië wordt onzeker. Oorspronkelijk had men het oog op Italië als de andere Europese mogendheid die de nieuwe NATO-raketten zou accepteren (West-Duitsland stond erop dat tenminste één andere NATO-bondgenoot ze ook zou accepteren, anders zou het zich terugtrekken).

Op 7 augustus maakte premier Giovanni Spadolini bekend dat er inderdaad 112 NATO-raketten zouden worden opgesteld in zuidoost-Sicilië. Maar kort daarop volgde de onverwachte neutronenbom-beslissing van

RONALD REAGAN bij aankomst in Ottawa. De president leidde de economische topontmoeting van de Vrije Wereld.

president Reagan. En dat verschaftte Italië's sterke Communistische Partij voldoende „propagandamaterieel” tegen de zwakke parlementaire coalitie van de heer Spadolini.

Uiteenlopende blik op de Sovjet-dreiging

Er bestaat een groeiende kloof tussen Washington en de belangrijkste geallieerde hoofdsteden op het hele terrein van de Oost-West relaties. Veel Europeanen zijn het niet eens met de visie van de meerderheid der Amerikanen m.b.t. de aard van de communistische bedreiging van Europa en van andere delen van de wereld.

Deze verwijdering der geesten trad heel duidelijk naar voren op de recente economische topontmoeting in Ottawa,

die door schrijver dezes werd bijgewoond.

Een van de grootste meningsverschillen op deze topconferentie manifesteerde zich tussen de Amerikaanse en de Westduitse delegatie. President Reagan stelde bondskanselier Schmidt persoonlijk op de hoogte van zijn bedenkingen tegen een reusachtige, 5000 km lange en meer dan 40 miljard gulden kostende pijpleiding tussen de Sovjet-Unie en West-Europa, bestemd om in het midden van de jaren '80 aardgas uit Siberië naar de landen van het Vrije Europa te pompen. Als alle deelnemers accoord gaan, zal het waarschijnlijk *de grootste zakelijke transactie worden in de geschiedenis van de handel tussen Oost en West*. De West Duitsers zullen de belangrijkste rol in dit project gaan spelen.

De heer Reagan slaagde er niet in de heer Schmidt te overtuigen van de noodzaak de omvang van het project te reduceren, dat naar de mening van de Amerikaanse president tot een gevaarlijke Westduitse afhankelijkheid van Sovjet-brandstofbronnen zou kunnen leiden, en Bonn politiek gesproken meer afhankelijk van Moskou zou maken.

Al even ernstig is de toenemende kloof tussen de VS en de nieuwe socialistische regering van Frankrijk. In weerwil van de persoonlijke vriendelijkheden in Ottawa tussen de heer Reagan en president François Mitterrand, moeten de tussen hen bestaande politieke meningsverschillen vandaag of morgen wel tot wrijving leiden.

De heer Reagan is een overtuigd aanhanger van de beginselen van de ondernemingsvrijheid, waarbij voor de overheid slechts een beperkte rol in het economisch systeem is weggelegd. Mitterrand daarentegen heeft gezworen de Franse economie verder te zullen nationaliseren, zodat zij bij voltooiing van zijn programma in wezen een door de staat geleide economie zal zijn.

Daar komt bij dat de wereldvisie van de Franse socialisten 180 graden afwijkt van die van het Reagan-team. De voormalige hoofdredacteur van *L'Express* in Parijs, Jean-François Revel, vat de zienswijze van de Franse socialisten als volgt samen:

„Het kapitalisme is van nature slecht: het vasthouden aan het winst-principe is de oorzaak van inflatie en werkloosheid: het „grootkapitaal” —

(Zie verder pagina 26)

GELUK

Waarom zo ongrijpbaar?

door Roderick C. Meredith

Er is een weg naar persoonlijk geluk en succes. Deze is niet ingewikkeld, niet mystiek, en levert werkelijk resultaat op!

Als tiener die gewoonlijk trachtte mannelijk en onbewogen te zijn, werd ik op een avond tot tranen toe bewogen op een ongewone manier.

Het was een prachtige zomeravond in het Amerikaanse Middenwesten. Ik wandelde peinzend door de warme duisternis en hoorde de krekels sjirpen. Ik keek naar een bijna volle maan die de open ruimten tussen de bomen met haar zachte licht bescheen.

Harry's huisgenoten waren uit; daarom liep ik om naar de glazen schuifdeur die op de binnenplaats uitkwam. Plotseling werd mijn gepeins afgebroken. Ik besepte dat de mooie muziek die ik eerst vaag had gehoord, van de piano vlak achter de schuifdeur kwam die openstond.

Daar, gedeeltelijk in het maanlicht dat door de bomen heen de kamer binnenkwam, zat Harry achter de piano. Hij speelde fraai en zeer gepast in die stille stralende

Roland Rees—PT

omgeving Beethovens „Mondscheinsonate”. Het was de meest gedenkwaardige vertolking van dat muziekstuk die ik ooit had gehoord. Want

geschonden — of, wat waarschijnlijker is, vermoedelijk zelfs heeft ontkend dat zo'n wet bestond.

Maar die wet bestond inderdaad en

Harry was volkomen blind.

Fouten eisen straffen

Ik keek een ogenblik toe en er welden tranen in mijn ogen op terwijl Harry's nietsziende ogen naar dezelfde maan staarden aan welker schoonheid dit muziekstuk is gewijd. En ik moest inzien dat de blinde Harry — de kameraad die wij af en toe met schoolwerk hielpen daar hij braille had leren lezen, de jongen wiens kwieke, weetgierige geest letterlijk hunkerde naar de kans die ik had om te lezen, te zien, te leren — om een bepaalde reden blind was geboren.

Het was algemeen bekend in de stad dat de reden een fout was die een van zijn ouders vóór zijn conceptie had gemaakt. Hij betaalde een boete omdat iemand anders een wet heeft

bestaat nog steeds. Ze luidt als volgt: „Gij zult niet echtbreken.” Zij die deze wet dikwijls overtreden, lopen vaak een geslachtsziekte op. En deze kan bij kinderen tot blindheid leiden, of een ander gebrek. Harry weet dit.

De honderden keren dat Harry terneergeslagen was, de talloze uren waarin hij piekerde en leed, de keren dat hij zijn hart tegenover mij en anderen uitstortte, de vele, vele malen dat hij zich bedronk om te „vergeten” — dit alles legt voor hen die willen begrijpen, ruimschoots getuigenis af van het feit dat er een wet werd geschonden en een verschrikkelijke straf opgelegd.

Harry weet dit. Hij heeft een groot deel van die straf ondergaan — tezamen met miljoenen anderen.

De hele wereld lijdt

Niet alleen dat het persoonlijke lijden van mensen als Harry toeneemt, mensen overal ter wereld weten dat ze leven onder de reusachtige schaduw van een kernoorlog. Ja, wij bezitten meer kennis dan enigerlei vroegere generatie. Maar dat vergroot slechts ons vermogen om elkaar te doden en te vernietigen.

De bekende Amerikaanse commentator Sidney J. Harris heeft het eens in deze woorden samengevat: „Het probleem is dat verstandelijke kennis toeneemt en morele kennis niet. Dit betekent dat iedere generatie meer weet dan de vorige, *maar niet beter handelt* . . .”

„Morele kennis schijnt niet van generatie tot generatie toe te nemen. Alles wat wij van het verleden leren is het maken van dezelfde fouten in de grotere omvang en met meer gevolgen.”

Met de komst van de nucleaire oorlogvoering neemt dit schandelijke gebrek aan morele en geestelijke waarden in de huidige kennis schrikwekkende vormen aan. Op dit punt in de menselijke geschiedenis kunnen wij ons niet veroorloven telkens weer dezelfde fouten te maken. Ondanks dat wij moeten leven met de steeds toenemende werkelijkheid van een alomvattende verwoesting, hebben het moderne onderwijs, de wetenschap en filosofie feitelijk niets opgeleverd om deze gevaarlijke situatie te verlichten.

Ontdek de oorzaak

Is er geen weg om aan alle oorlogen een eind te maken? Een eind aan de toenemende misdaad, geweldpleging, uit elkaar liggende gezinnen, tienerzwangerschappen, door geslachtsziekten blindgeboren kinderen, stijgend drugmisbruik en diepgaande persoonlijke frustraties?

Het klinkt als een hele reeks. Maar de werkelijke oplossing voor al deze problemen is even absoluut als praktisch. Velen zijn druk bezig oplossingen voor deze problemen te zoeken. Dikwijls doen zij iets goeds — op zeer beperkte wijze en voor een beperkte tijd — binnen een alomvattend kader dat nooit verandert. Zij behandelen enkele van de symptomen van oorlog, misdaad, geweld, mislukt gezinsleven. Maar zij raken niet aan de werkelijke oorzaak van deze tragische ellende.

Er is een oorzaak voor ieder gevolg. Ver beneden de rechtstreekse provocaties is er één enkele fundamentele oorzaak of essentiële reden voor de fundamentele kwalen der mensheid. Een van de manieren om het te formuleren zou kunnen zijn dat het de wijze is waarop mensen leven. De weg van hebzucht, van nemen. Is er een tegenovergestelde weg die werkelijk vrede en geluk zou kunnen verzekeren?

Een „Wet van Vrijheid”?

Voor de meeste mensen heeft „wet”, vooral op godsdienstig gebied, een onheilspellende, deprimerende bijbetekenis.

Als maatschappij neigen wij tot negatieve gevoelens inzake de wet. Dit zou niet zo moeten zijn. Want de grote Schepper heeft een levenswijze geopenbaard die op wetten gebaseerd is. Het is een weg waarover de meeste belijdende christenen nagenoeg nooit iets gehoord hebben.

En toch is het de weg die alle grote problemen van de wereld zou oplossen. Het is de weg van liefde, van geven.

De Zoon van God, Jezus Christus, werd gevraagd: „Meester, wat is het grote gebod in de wet?” Hij antwoordde: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten” (Matth. 22:36-40).

Let wel! Alle andere wetten van God steunen op deze twee belangrijke geestelijke beginselen of vloeien eruit voort. Er zijn 10 geboden in Gods grote geestelijke wet. De eerste vier zeggen ons hoe wij God moeten liefhebben en eren; de laatste zes hoe wij onze naaste moeten liefhebben.

De mens heeft deze wetten vandaag nodig. De mensheid is in en in ziek door veronachtzaming en daaruitvolgend ongehoorzaamheid jegens deze grote principes van liefde en zorg voor anderen.

Eens werd Jezus gevraagd: „Meester, wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven te verwerven?”

Hij antwoordde: „Wat vraagt gij Mij naar het goede? Eén is de Goede. Maar indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden. Hij zeide tot Hem: Welke? Jezus zeide: Deze: Gij zult niet doodslaan, gij zult niet echtbreken, gij zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis geven, eer uw vader en uw moeder, en gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matth. 19:16-19).

Jezus noemde in zijn antwoord enkele van de Tien Geboden — speciaal in dit geval die welke de mens zeggen hoe hij zijn naaste moet liefhebben. Want de religieuze leiders uit die tijd waren overdreven streng geworden met betrekking tot de eerste vier geboden. Maar ze waren zwak en laks met betrekking tot de laatste zes.

Steeds wanneer Jezus sprak van de wet van God — of „de geboden” — verwees Hij naar die grote geestelijke wet die van het begin af bestaan heeft, en die in systematische vorm op de Berg Sinai werd uitgevaardigd. Hij kwam om deze wet in haar volle geestelijke strekking en glorie te „verheerlijken” en te verklaren (Jes. 42:21).

De levende Christus inspireerde Jakobus om te schrijven: „Want wie de gehele wet houdt, maar op één punt struikelt, is schuldig geworden aan alle (geboden). Want Hij, die gezegd heeft: Gij zult niet echtbreken, heeft ook gezegd: Gij zult niet doodslaan. Indien gij nu geen echtbreuk pleegt, maar wel doodslag, zijt gij toch een overtreders van de wet geworden. Sprekt zó en handelt zó als (mensen past), die door

de wet der vrijheid zullen geoordeeld worden" (Jak. 2:10-12). Het gaat bij de Tien Geboden om punten. Als u er één mist, hebt u de gehele wet gebroken.

Let erop dat het de wet der vrijheid wordt genoemd. Hoe kan een wet vrijheid brengen?

Hoe het werkt

De laatste zes van de Tien Geboden zeggen ons hoe wij onze naaste moeten liefhebben. Hoe kunnen deze zes punten vrijheid brengen?

Open uw bijbel bij Exodus 20, vers 12 en zie zelf: „Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.” Dit gebod vergroterend, inspireerde Jezus Christus de apostel Paulus om te schrijven: „Kinderen, weest uw ouders gehoorzaam [in de Here], want dat is recht” (Ef. 6:1).

Sommige ouders zullen misschien uitroepen. „Als onze kinderen ons werkelijk zouden eren en gehoorzamen, wat een ontspannen, vreedzaam, gelukkig leven zouden wij dan als gezin kunnen hebben. We zouden hen kunnen leiden zonder onenigheid en frustratie. We zouden prettige familiebijeenkomsten en maaltijden thuis kunnen hebben. De kinderen zouden helpen met de afwas, huishoudelijk werk en karweitjes. En, wat heel belangrijk is, ze zouden ons respecteren en gehoor geven aan onze wensen betreffende het soort vrienden, de gelegenheden waar ze heen gaan, de dingen die ze doen — zelfs de manier waarop ze zich kleden, hun haar verzorgen enzovoorts. Bedenk eens hoeveel uren van ergernis en teleurstelling ons bespaard zouden blijven als onze kinderen ons werkelijk eerden en gehoorzaamden.”

Ouders, klinkt het te mooi om waar te zijn?

Maak u niets wijs! Zeg niet dat het onmogelijk of ouderwets is. Tot op zekere hoogte werd dat gebod over de hele wereld in miljoenen gezinnen tijdens vroegere generaties gehoorzaamd. Zelfs nu nog wordt door miljoenen dit principe in hoge mate gevolgd in gezinnen in het Oosten, delen van West-Europa en in andere gebieden van de wereld, al breken ze misschien vele andere geestelijke principes. Niet in alle gezinnen en natuurlijk ook niet op volmaakte wijze.

Maar in de mate waarin deze wet gehoorzaamd wordt, hebben ouders rust, vertrouwen en een zekere vreugde in hun huis en gezin, al is hun levensstandaard misschien laag. Vele ouders volgen eenvoudig dit beginsel van Gods geopenbaarde wet zonder ten volle te beseffen waar het oorspronkelijk vandaan komt.

Maar evenals de wet van de zwaartekracht, werkt deze wet. U kunt er niet omheen redeneren, doen alsof ze niet bestaat of haar vermijden.

Bevrijding zowel voor ouders als voor kinderen

Het is duidelijk dat indien ouders overal hun kinderen deze principes zouden leren respecteren, er een

Het is de weg die alle grote problemen van de wereld zou oplossen. Het is de weg van liefde, van geven.

„Oudersbevrijdingsbeweging” van ongeveer evenaarde afmetingen zou zijn!

Ouders zouden zich dan kunnen concentreren op onderricht, opleiding en liefhebben van hun kinderen en zich verheugen in gezinsactiviteiten. Ze zouden zich niet meer bezorgd hoeven maken over jeugdmissdaad, drugverslaving, dronkenschap, over voorechtelijke seks en zwangerschap en een hele serie andere jeugd kwalen. Miljoenen vaders en moeders overal ter wereld zouden hartzeer en tranen bespaard blijven.

Maar hoe zit het met de jonge mensen? Hoe zou deze wet voor hen werken? Zouden zij zich onderdrukt en gedwarsboomd voelen? Zou hun persoonlijkheid niet tot bloei komen indien zij zich niet volledig en onbegrensd kunnen laten gaan?

Absoluut niet!

Herinner u de belofte: „opdat uw dagen verlengd worden in het land.”

Hoeveel miljoenen jonge mensen sterven thans vóór hun tijd, hetzij figuurlijk, hetzij letterlijk, doordat hun niet geleerd is hun ouders te eren?

Hoevelen gebruiken verdovende middelen en schaden of vernietigen Gods hoogste fysieke schepping op aarde? Hoevelen jagen hun lusten na — hetzij door onwettige seks, gokken, misdaad of door een uitgebreide reeks andere activiteiten van die aard die voor de overgrote meerderheid tot onnodig lijden en een vroegtijdige dood leiden?

In een goed geregeld, liefderijk maar gedisciplineerd gezin zouden jonge mensen de ware vrijheid kunnen hebben waarnaar zij hunkeren en waarover zij praten, maar die telkens aan hun greep ontsnapt. Door hun ouders te eren en te gehoorzamen, hoeven zij niet te eindigen als verslaafden, gevangenen of jonge mensen met gestrande huwelijken, gebroken harten en gebroken dromen.

De „wet der vrijheid” alleen kan alle zegeningen waarnaar de mensheid hunkert, garanderen.

Een einde aan oorlog?

In Exodus 20:13 gebiedt de Schepper die ons leven geeft: „Gij zult niet doodslaan.” Dit is het tweede gebod dat ons laat zien hoe wij onze naaste moeten liefhebben.

Jezus Christus heeft ook hier de wet verruimd en haar geestelijke bedoeling onthuld: „Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uwe vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel degenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen” (Matth. 5:43-44, *Statenvert.*).

Uit deze nieuwtestamentische verheerlijking van dit gebod blijkt dat wij niemand mogen doden, wanneer en voor welk doel dan ook.

God zou onze strijd strijden, indien wij zouden leren in Hem te geloven, Hem te gehoorzamen en Hem te vertrouwen als ons schild en onze beschermer.

Kunt u zich een voorstelling vormen van de vrijheid waarin deze lijdende wereld zich zou verheugen indien — plotseling en onverwacht — iedereen deze wet begon te gehoorzamen en u erop zou kunnen rekenen?

Denk eens aan de fantastische vrijheid en zegeningen die automatisch door miljoenen jonge mensen — en alle volken — in iedere generatie zouden worden genoten indien er geen oorlog zou zijn. Ze zouden hun opleiding en familielevens niet hoeven te onderbreken om te leren haten, vechten en doden. Honderdduizenden van hen zouden leven — in plaats van sterven — en een gezin en kinderen kunnen hebben. Nog eens miljoenen zouden niet als gevolg van oorlogsverwondingen voor hun verdere leven misvormd en gebrekkig zijn.

Iedereen die zich bewust is van de situatie waarin wij momenteel leven, komt tot het diepe besef dat het syndroom waaraan de gehele mensheid lijdt haast een beschaafde vorm van krankzinnigheid is. Toch zijn alle redeneringen, alle filosofieën, alle bondgenootschappen tussen staten en verdragen van mensen niet in staat geweest oorlog tegen te gaan. Alleen wanneer de mensheid God en zijn gebod tegen de oorlog leert kennen en diepgaand leert respecteren — zal er tenslotte een eind aan deze voortdurende tragedie komen.

Vrijheid?

Indien de wereld slechts bevrijd kon worden van deze ene tragedie — oorlog — wat een stroom van zegeningen en wat een innerlijke vrede zou er zijn!

Bedenk dat Jezus' uitspraak ons niet alleen heeft gezegd op te houden met elkaar te doden. Hij zei: „Hebt uw vijanden lief... doet wel dengenen, die u haten...” Dikwijls vergeten wij de nadruk te leggen op dit aspect van Gods volmaakte „wet der vrijheid”. In plaats van slechts te denken: „Dood niet”, moeten wij gaan denken: „Hoe kan ik mijn naaste helpen prettiger te leven?” — dat wil zeggen, een waarlijk vol, overvloedig en zinrijk leven te leiden.

Hoe zit het met uw buurman wiens grasmaaimachine niet behoorlijk wil werken? Indien u in staat bent hem te repareren, waarom biedt u dan niet uw diensten aan in plaats van voor u heen te glimlachen terwijl u hem wanhopig ziet zwoegen en prutsen?

Hoe zit het met de knorrige serveerster die u uw water niet brengt omdat ze gefrustreerd en overwerkt is? Zou u begrip voor haar kunnen opbrengen en misschien trachten haar

wat op te vrolijken? Beseft u dat in onze verwarde maatschappij zij zeer goed een vrouw kan zijn die door haar man is verlaten en nu halverwege haar tweede baan is gedurende een werkdag van 16 uur om haar twee of drie kinderen te onderhouden en haar verbrokkeld gezin bijeen te houden?

Jezus zei: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen” (Hand. 20:35). Tracht u door de positieve formulering van het zesde gebod te volgen, een gelukkig leven en liefde op uw weg te verspreiden? Indien wij dit allen deden, bedenk dan eens de vrede, de vreugden, de hechte en duurzame vriendschapsbanden en de fantastische vrijheid van frustratie, angst, eenzaamheid en lusteloosheid waarin wij ons allen zouden verheugen.

Dit is de uiteindelijke vrijheid waarvan God spreekt!

Bent u bereid de Tien Geboden te erkennen voor wat zij zijn — een fantastische uiting van liefde en zorgzaamheid van de Schepper van uw verstand en menselijke gevoelens? Bent u bereid uw leven over te geven aan de ware Jezus Christus die deze wetten zo fantastisch heeft verruimd? Natuurlijk zult u de strekking en het doel van Gods wet slechts kunnen gehoorzamen indien Jezus Christus door zijn Geest in u leeft (Joh. 15:5).

Wereldregering gebaseerd op ware vrijheid

Er zullen niet veel jaren voorbijgaan voordat op deze aarde een regering zal worden gevestigd, gebaseerd op deze zelfde wetten. „En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En volkeren zullen derwaarts heenstromen, en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem” (Micha 4:1-2).

Ja, deze „wet der vrijheid” zal de grondslag zijn voor de heerschappij van Jezus Christus in de weldra komende Wereld van Morgen. Mensen zullen elkaar leren dienen, helpen en geven, volgens de voorschriften van Gods wet.

Onder vele andere dingen zullen de mensen „de oorlog niet meer leren” (Micha 4:3). De Schepper zal de slechte natuur van alle schepselen tenietdoen (Jes. 11:6-9).

Hoe de mens met zijn naasten moet leven

Wij lezen in Jesaja 32:2: „En ieder van hen zal zijn als een beschutting tegen de wind en als een toevlucht tegen de stortbui...” Dit geeft zeer poëtisch uitdrukking aan de liefde, de bescherming en de vriendelijkheid die wij in de Wereld van Morgen van medemensen mogen verwachten.

Als in de komende Wereld van Morgen — geleid door de „wet der vrijheid” — een klein meisje in een eenzame straat of in een bos een man ontmoet, zal deze voor haar zijn als een „beschutting” of een „toevlucht” tegen de storm. Indien ze gevallen of verwaald is, zal hij haar helpen en zo nodig weer thuisbrengen.

Op die dag zullen onze vrouwen en dochters — en wij zelf — een gevoel hebben van veiligheid, zekerheid en uitstralende warmte jegens onze medemens, een gevoel dat zeer zeldzaam is in de maatschappij waarin wij thans leven.

De leidende natie van de wereld zal zijn een „land van dorpen... zonder muur, grendels of poorten” (Ezech. 38:11). Bedenk eens: geen roverij meer, geen verkrachting en dientengevolge geen sloten, tralies, poorten, bewakers, politiemannen of verdedigingswerken meer. Buren, zoals in Jesaja 32, zullen bereid zijn anderen te dienen en te beschermen tegen ongevallen. Wat een andere wereld zal dat zijn!

Dan, en alleen dan, zal de hele wereld waarlijk bevrijd zijn. Ze zal bevrijd zijn, niet door schreeuwende fanatici, maar doordat alle naties en alle mensen leren dat er een levende God is en leren hun leven in te richten volgens de in zijn Woord geopenbaarde wet der vrijheid.

Inmiddels hebt u de kans om deze wet nu reeds in praktijk te brengen en — door Christus in u — een leider te worden in die weldra komende wereld.

Schrijf om uw gratis exemplaar van ons belangrijke boekje *De Tien Geboden*. Verneem meer over de levenswijze volgens welke de wereld spoedig zal leven. □

SWAZILAND

geeft de wereld te denken

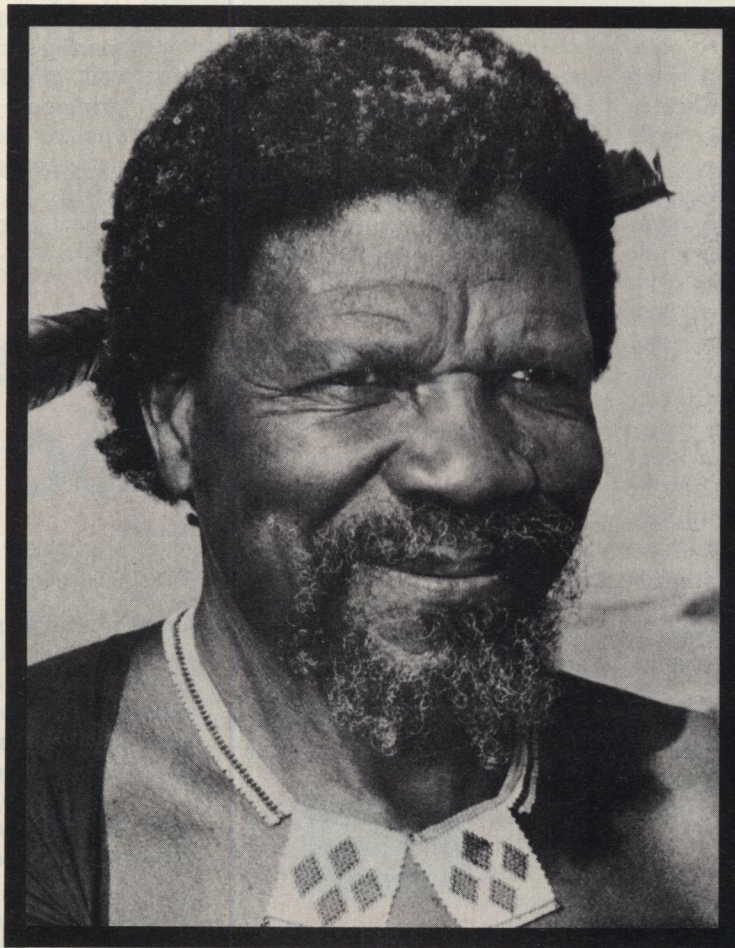
door John Ross Schroeder

Hoewel wij niet vaak een artikel als het volgende aanbieden, dachten wij toch dat het goed was u op de hoogte te stellen van dit bijzondere land in Afrika.

In uitgestrekte delen van Afrika is het eenvoudige bestaan door een hongersnood een dubbeltje op zijn kant geworden. De veelbelovende, enorme hoeveelheden bodemschatten zijn vruchteloos geworden als gevolg van droogte, internationale intriges, stammen- en rassenstrijd, en politieke ongerijmdheden.

Hoe zou op een dergelijk continent en in een dergelijke wereld Swaziland, het kleinste land van zuidelijk Afrika, een rol in het moderne denken kunnen vervullen?

In de eerste plaats is de Koning van Swaziland de langst regerende vorst ter wereld: hij zit nu al 60 jaar op de troon. Z.M. koning Sobhoeza II vierde zijn diamanten jubileum in het begin van deze herfst. Het is ongewoon en paradoxaal dat er op een continent dat meer bekend is wegens de vele staatsgrepen een Koning is die al zo

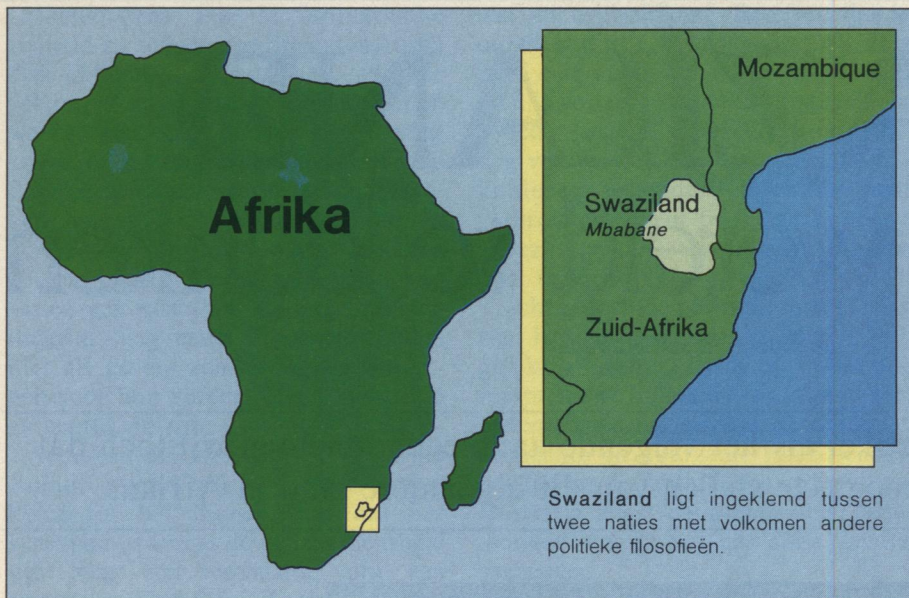
Z.M. KONING SOBHOEZA II vierde zijn 60-jarige koningschap over Swaziland.

lang regeert. Zoals in Spreuken staat: „Door opstandigheid van het land zijn zijn vorsten vele, maar door een *man van inzicht en verstand* heeft het recht een lange duur” (Spr. 28:2). Daarom is

Swaziland nog steeds het meest stabiele land van Afrika.

Hiermee eindigt echter het verhaal niet. Wat belangrijker is dan de lengte van een regering is de filosofie die ten grondslag ligt aan iemands heerschappij. Toen enige tijd geleden de hoofdredacteur van *De Echte Waarheid*, Herbert W. Armstrong, een bezoek bracht aan koning Sobhoeza II, bleek hem dat de Koning er diep van overtuigd is dat strijd en oproer aan niemand enig goed brengt. Hij gelooft in samenwerking en het vreedzaam naast elkaar bestaan van mensen en volken. Zijn minister van landbouw, A. K. Hlophe zei: „Wij zijn allemaal menselijke wezens, gemaakt door de almachtige God; evenals ieder orgaan in het menselijk lichaam een functie heeft, zo heeft ook ieder mens een functie in de wereld.”

Aangezien de verschillende organen in het menselijk lichaam elkaar niet bestrijden en beconcurreren, houdt dit duidelijk in dat mensen en volkeren, ongeacht hun etnische afkomst, elkaar zouden moeten helpen en met elkaar

Mirette Smith

— een van de noodzakelijke dingen — is die met het presidentschap gepaard gaan.” Deze weinig bekende uitspraak geeft wellicht ook het beste de opvattingen van de Koning weer aangaande de kleine man. Het golvende landschap van Swaziland is voor een groot deel bedekt met kleine, aantrekkelijke boerderijen met elk 5 hectare akkerland en een grote moestuin.

Natuurlijk is Swaziland niet de hof van Eden en evenmin Utopia. Het is een natie levend in het huidige tijdperk van de mens en het wordt eveneens geplaagd door de netelige problemen die de tegenwoordige, kwaadaardige wereld beheersen, waaronder een bekend gevolg van toerisme: gokken. Zolang echter koning Sobhoeza II, zijn ministers en zijn volk bepaalde gezonde en rechtvaardige principes volgen — principes van geven in plaats van nemen, principes die in de bijbel zijn te vinden — zolang wordt deze kleine natie gezegend en kan zij de rest van Afrika en zelfs de wereld in zijn geheel nog heel wat leren. □

zouden moeten samenwerken. Koning Sobhoeza wees erop dat de zwarte en de witte toetsen van een piano beide voor een volmaakte harmonie noodzakelijk zijn. Deze simpele analogie illustreert op perfecte wijze de zienswijze van de Koning aangaande de betrekkingen tussen de rassen. Voor Swaziland, dat aan drie zijden door Zuid-Afrika en in het oosten door Mozambique wordt begrensd, is het niet eenvoudig een standpunt in te nemen inzake de betrekkingen tussen de rassen. Ingeklemd tussen deze politieke tegenpolen heeft het van de kant van de Koning en zijn ministers zeer veel geduld en wijsheid gekost om gunstige relaties met hen in stand te houden.

Swaziland stelt zijn hoop meer op het land dan op moderne industrialisering. De vroegere Amerikaanse president Franklin Roosevelt heeft eens gezegd: „Ergens diep in mijn hart stel ik misschien meer belang in tien

mensen met elk honderd koeien dan in één man met duizend. En misschien ben ik meer geïnteresseerd in tien man met ieder 50 hectare suikerbieten dan in één man met 500 hectare. Het komt me voor dat dit een van de opdrachten

Seks en het jaar 2000

Als de wereld nog 20 jaar lang zo doorgaat zoudt u dan denken dat de mensheid zich in die tijd een goed begrip van seks zal hebben eigen gemaakt? Niet aannemelijk, als u bedenkt dat ze dit in de afgelopen 2000 jaar niet heeft kunnen klaarspelen.

AANBOD VAN GRATIS BOEKJE — ZONDER VERPLICHTINGEN

Is seks zonde? Hoogstens gedoogd als middel tot bevolkingsgroei? Of is het beter het onderwerp maar helemaal te laten rusten in de hoop dat de dageraad van begrip vanzelf wel aanbreekt?

Schrijf vandaag nog naar Ambassador College, Postbus 333, Utrecht (Nederland) voor een gratis exemplaar van *Is seks zonde?*

IS SEKS
ZONDE?

Wat bedoelt u precies . . . het Koninkrijk Gods?

Ooit weleens goed bij nagedacht wat dat is?

Bestaat het heus? En is het eeuwig? En waar is het? En meer interessante vragen die allemaal worden beantwoord in ons gratis boekje *Wat bedoelt u precies . . . het koninkrijk Gods?*

Vraag het vandaag nog aan: Ambassador College, Postbus 333, Utrecht, Nederland.

KERSTMIS 2000 JAAR VOOR CHRISTUS?

door Clayton Steep

Hoe is men ertoe gekomen bepaalde gebruiken die reeds eeuwen vóór de geboorte van Christus bestonden Kerstmis te noemen?

De feesttijd was weer in zicht. De kinderen zagen er met verlangen en opwinding naar uit. Het hele gezin was druk bezig met het aanbrengen van versieringen. Er werden hulst- en dennetakken verzameld en overal in huis opgehangen. Ook de maretak werd opgehangen. Men zocht een boom uit en versierde die met allerlei ornamenten.

In deze tijd van het jaar gaf men elkaar cadeautjes; er werd veel gezongen en men keek met genoegen naar de lichtjes en naar het verbranden van het speciale kerstblok. Er zouden optochten zijn met speciale wagens, en er zou veel worden gegeten en gelachen.

Een moderne kerstviering?

Helemaal niet!

Al deze feestelijkheden vonden eind december, begin januari plaats in verscheidene naties van Europa eeuwen voordat Jezus werd geboren!

Een „ouderwetse” Kerstmis

Het is bepaald geen geheim waar de kerstgebruiken vandaan komen. De oorsprong ervan kunt u in allerlei encyclopedieën en naslawerken lezen. Bijvoorbeeld, de *Standaard Encyclopedie* vestigt de aandacht op de volgende feiten: „De keuze van 25 december en de naam van het feest

november/december 1981

verraden hun afkomst van de Romeinse kalender; op die dag werd sedert de 3de eeuw de *Dies natalis solis invicti* (de geboortedag van de onoverwinnelijke zon) gevierd. Dit heidense feest was de voortzetting van een oud zonnwende-feest in de Middellandse-Zeelanden. Op allerlei manieren, verschillend naar gelang de tempel en de cultus, werd dat feest in verband gebracht met de viering van de geboorte van godheden zoals Dionysius, Horus en Mithras.” (art. *Kerstmis*.)

In de Oudheid werd de zon door vele aardbewoners, die beseften dat zij voor licht, warmte en het groeien van voedsel van dit hemellichaam afhankelijk waren, met grote belangstelling geobserveerd op zijn jaarlijkse reis door de hemelen. In bepaalde seizoenen waren er feesten en plechtigheden om, zo dacht men, de zon op zijn weg bij te staan.

Op het noordelijk halfrond was in het bijzonder het einde van december een gewichtige tijd. De dagen waren kort en de zon stond op zijn laagst. Er werden speciale feesten van dankzegging en bemoediging voor de zon gevierd. Als na de zonnwende de dagen weer begonnen te lengen, vond er een groot feest plaats dat tot begin januari voortduurde. De zon — het licht van de wereld — was (weder-)geboren!

Deze festiviteiten, die eens waren bedoeld om de zon en zijn god te eren, werden openlijk overgenomen door de zich verspreidende en steeds populair-

der wordende „christelijke” religie. Immers, waarom zou men niet op dezelfde manier Jezus — het ware licht der wereld — kunnen vereren (al was Hij dan niet in december geboren)?

In de loop der eeuwen werden in de verschillende naties de gebruiken op verschillende manieren gecombineerd. Maar de gemeenschappelijke oorsprong van de feestelijkheden gaat minstens 4000 jaar terug.

Bomen en kaarsen

Men veronderstelt dat de moderne kerstboom zijn oorsprong heeft bij de Duitse volkeren van de Middeleeuwen. Lang daarvoor echter versierden hun voorouders reeds volgens gewoonte hun huis met lichtjes en dennegroen tijdens de winterfeesten. Aangezien dennebomen gedurende het hele dode winterseizoen groen bleven, dachten de oude Germanen dat ze met speciaal leven waren begiftigd. Daarom had dennegroen ter ere van de boomgeest of de geest van groei en vruchtbaarheid een voornaam aandeel in de oude heidense winterfeesten.

De Romeinen versierden in die tijd van het jaar de bomen met allerlei snuisterijen. De Druïden hingen vergulde appels aan de boomtakken. Het is moeilijk om precies uit te vinden waar de legende het eerst populair werd, maar bepaalde volken beschouwden een denneboom, versierd met ballen en andere op vruchten gelijkende voorwerpen als het symbool van de boom

(Zie verder pagina 23)

WIJ VERWOESTEN DE AARDE WAARVAN WIJ AFHANKELIJK ZIJN

door Donald D. Schroeder

Onmisbaarder dan olie! En toch wordt de kostbaarste natuurlijke hulpbron, waarover de mens beschikt — de vruchtbare toplaag van de akkers, de aarde van de bouwvoor — vernietigd op een wijze en in een tempo, die deskundigen met ontsteltenis vervullen!

Het had op geen ongelukkiger tijdstip kunnen gebeuren. Juist nu de wereld zijn grootste bevolkingstoename uit de geschiedenis beleeft — en bijgevolg de voedselproductie bijna tweemaal zo groot moet zijn — verliezen uitgestrekte delen van 's werelds meest produktieve agrarische gebieden hun vruchtbaarheid ten gevolge van erosie, verkeerd gebruik en verwaarlozing.

Toereikende irrigatie en neerslag in vele streken alsmede recordoogsten hebben vele mensen in slaap gesust. We hebben geen idee van de tragedie, die zich afspeelt in de agrarische gebieden over de hele wereld, of zelfs hier vlak onder onze voeten.

De ene bodemdeskundige na de andere waarschuwt voor de steeds intensievere verwoesting van vitale akkerlanden zowel in rijke als in arme landen. „Het land is gewoon bezig te sterven” als gevolg van de steeds zwaardere eisen die aan de bodem worden gesteld, zo verklaarde onlangs een Amerikaanse bodemexpert.

Levenskwesitie voor een volk

De grond waarover een volk beschikt, bepaalt het *leven* van dat volk. Landbouwgrond is de

basis van de beschaving! Al is de vruchtbare bouwvoor vaak niet dikker dan een centimeter of dertig, toch groeien in deze dunne laag het voedsel en de vezelplanten, die alle leven en een groot deel van de industrie mogelijk maken.

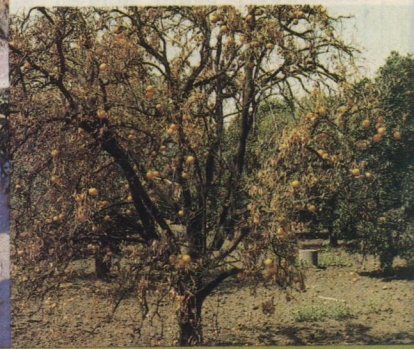
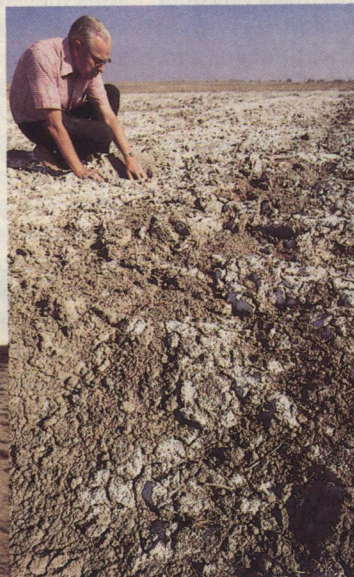
Als de grond bloeit, bloeien ook volkeren en hun beschavingen. Als de grond sterft, komen hele samenlevingen om.

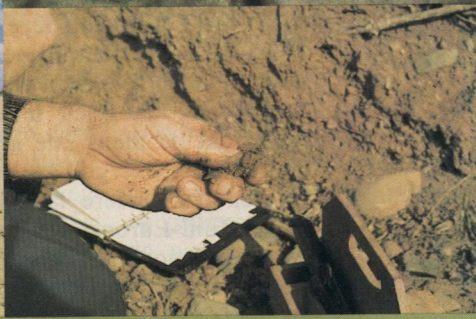
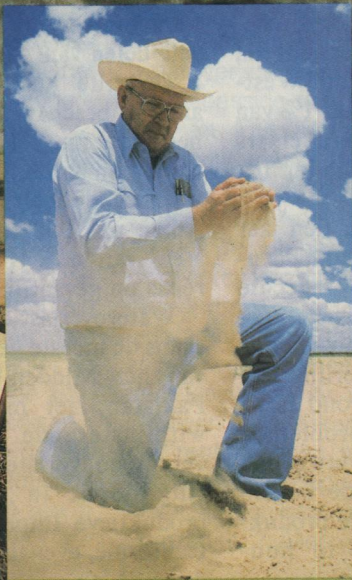
Vergis u vooral niet in deze uiterst belangrijke waarheid: vruchtbare grond is een *levend* organisme. Precies zoals een menselijk wezen op velerlei manieren kan worden gekwetst of gedood, zo kan dat ook met vruchtbare, levende grond gebeuren. Ook deze kan worden misbruikt, uitgemergeld, verstikt, verdrongen, uitgehongerd en vergiftigd!

De waarschuwendende tekenen dat bouwland uitgemergeld, ziek of zelfs stervende is, zijn: ernstige erosie, onvoldoende afwatering, verzilting, dalende produktiviteit en door ziekten geteisterde oogsten, vee en zelfs mensen.

Een alarmerende ontwikkeling

De vernietiging van 's werelds landbouwareaal is reeds zeer ver gevorderd. In 1977 rapporteerde een VN-conferentie over het ontstaan van woestijnen, dat *een vijfde* van alle bouwland op aarde in een zodanig tempo degenereert, dat het eenvoudig onaanvaardbaar moet worden geacht. In het rapport van de conferentie wordt gesteld dat de produktiviteit van die grond met gemiddeld 25% is afgenomen.

„We meten de kansen van deze planeet nu af aan de hoeveelheid bouwland die ter beschikking staat”, zegt de Amerikaanse agrarische expert Douglas R. Horn van de American Farmland Trust. „De beste landbouwgronden worden reeds geëxploiteerd”, zegt hij. „Wat er over blijft is van twijfelachtige kwaliteit.”

Wat een regelmatige wereldvoedselvoorziening bovenal in gevaar brengt, is de zeer snelle aftakeling van vruchtbare gronden in de voornaamste voedselexporterende landen, en dan in het bijzonder Noord-Amerika.

Bodemerosie, verzilting, dalend grondwaterpeil en watervervuiling verwoesten thans vruchtbare landbouwgronden in Noord-Amerika in een zodanig tempo, dat de toekomst van dat werelddeel als graanschuur van de wereld ernstig wordt bedreigd. Ook in andere voedselexporterende landen, zoals Argentinië, Australië en Zuid-Afrika, gaat de kwaliteit van de grond hard achteruit.

In 1975 waarschuwde de Amerikaanse Raad voor Agrarische Wetenschap en Technologie, daarin gesteund door een aantal Amerikaanse universiteiten dat „een derde van al het landbouwareaal in de VS zijn vruchtbare grond kwijtraakt, en wel in dusdanige omvang dat, langzaam maar zeker, de produktiviteit op desastreuze wijze zal dalen”.

Enkele jaren geleden kwam de Dienst voor Bodemconservatie van het Amerikaanse ministerie van Landbouw tot de schatting dat op 40% van het landbouwareaal der Verenigde Staten de boeren elk jaar ongeveer 15 ton teelaarde per ha

verspelen. Dat is oneindig veel meer dan natuurlijke processen in de bodem kunnen produceren.

„Over tien jaar zullen de Amerikanen zich even grote zorgen maken over het verlies aan vruchtbare landbouwgrond als thans over het tekort aan olie en benzine”, waarschuwt een bodemkundige ons.

In een zelfde zorgwekkende mate neemt de produktiviteit van Canada's landbouwgronden af. Hier speelt vooral het vraagstuk van de vervanging van uitstekend bouwland door gronden van mindere kwaliteit. Zo wordt eerste klas akkerland door de snelle verstedelijking opgeslokt. Het land dat ervoor in de plaats wordt gebruikt, is veel minder produktief.

Australische bodemconservators breken zich echter nog veel meer het hoofd over methoden tot bestrijding van de enorme bodemverspilling dan hun collega's in Noord-Amerika en Europa. De landbouwgrond in Australië is n.l. veel kwetsbaarder vanwege de zeer dunne bouwvoor. Gemiddeld is deze toplaag slechts 10 tot 12 centimeter dik — en vaak zelfs nog minder.

Onderzoekingen in Queensland hebben uitgewezen dat in gebieden waar voornamelijk tarwe wordt verbouwd, het verlies aan teelaarde jaarlijks dikwijls 50 ton per ha bedraagt. Gaat dit zo door, dan zal in twee decennia een groot deel van Queensland's landbouwgrond zijn uitgeput. Een andere studie heeft geleerd, dat 65% van het akker- en weideland van Nieuw Zuid-Wales hard aan conservatiemaatregelen toe is. Momenteel gelden die voor slechts 5% van deze staat.

In West-Europa zijn de mogelijkheden voor het in cultuur brengen van nieuwe gronden praktisch nihil. West-Duitsland verliest elke vier jaar 1% van zijn landbouwareaal. Ook overal elders in Europa ziet men verstedelijking ten koste van landbouwgrond.

In Italië zijn de afgelopen tien jaar twee miljoen hectare grond doodeenvoudig verlaten. De op deze — slechte — landbouwgronden toegepaste methoden hebben geleid tot een zodanige uitmergeling dat men letterlijk kon zeggen dat de mens „de grond heeft opgevreten”. Dergelijke problemen teisteren ook andere landbouwgebieden in Zuid-Europa, waar de boeren de grootste moeite hebben de produktiviteit enigszins op peil te houden.

Verwoesting

In de Sovjet-Unie wordt het streven naar een toereikende voedselproduktie voor eigen gebruik ernstig in gevaar gebracht, niet alleen door veelvuldig voorkomend slecht weer, maar ook doordat de produktiviteit van de grond sterk is verminderd.

De Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties (FAO) schat dat de Noordafrikaanse staten Marokko, Algerije, Tunesië en Libië elk jaar zo'n 100.000 ha weide- en akkerland verloren zien gaan. De nog altijd groter wordende Sahara breidt zich in westelijke richting tot in Senegal uit en naar het oosten tot in de Soedan.

Ethiopië wordt letterlijk „weggespoeld”. Een functionaris in dienst van de Amerikaanse overheid rapporteerde al jaren geleden over dit land: „Hier speelt zich vlak voor onze ogen een waar milieudrama af . . . De oorzaak is gelegen in het feit dat miljoenen Ethiopiërs wanhopig voor hun bestaan vechten: ze schrapen de toplaag van reeds door erosie aangetaste gronden en bevorderen daarmee deze noodlottige erosie. Ze kappen bossen voor hun verwarming en om te kunnen koken, en laten die volkomen kaalgeslagen achter . . . Meer dan een miljard ton teelaarde spoelt jaarlijks van de hoogvlakten van Ethiopië weg.”

Door menselijke invloeden — overbevolking, overbeweiding, roofbouw en ontbossing — breiden de grote woestijnen zich steeds verder uit. De verveelvoudiging van bevolkingen en veestapels veroorzaakt woestijnachtige omstandigheden, van het Midden-Oosten tot noordwestelijk India en uiteraard in vele delen van Afrika.

De zilte kus des doods, die vele antieke beschavingen deed verwelken, bedreigt nu zelfs vele geïrrigeerde landen op aarde. De FAO schat dat de helft van de internationale irrigatieprojecten na 1950 tot stand gekomen is. Vele van deze projecten zijn echter reeds op gevaarlijke wijze verzilt.

Wateroverlast en verzilting teisteren thans de meeste geïrrigeerde landerijen van het Midden-Oosten. In Irak en Pakistan ziet men thans eindeloze witglinsterende vlakten van zwaar verzilt en verlaten bouwland. Verzilting doodt in snel tempo de zo produktieve Imperial Valley in Zuid-Californië, evenals vele landbouwgronden in Mexico en Argentinië.

UITGEMERGELD EN GEËRODEERD — Door misbruik of verwaarlozing zijn miljoenen hectaren vruchtbare grond verwoest of leveren elk jaar minder op (2 voorgaande pagina's). De invloed van verstedelijking (paginagrote foto). Van links naar rechts: watertekort; verzilting van geïrrigeerd land; door watererosie blootgelegde wortels; door wateroverlast geteisterde citruscultuur; vroegere produktieve gronden opgeëist door woestijn; uitgeput land, vóór gebruik al nauwelijks rendabel; samengeperste grond; niet in de hand gehouden erosie.

Van links naar rechts: Ted Spiegel—Black Star; Ted Spiegel—Black Star; Afgestaan door: U.S. Soil Conservation Service; U.S. Soil Conservation Service; Ted Spiegel—Black Star; Herman Kokojan—Black Star; U.S. Soil Conservation Service; U.S. Soil Conservation Service. Paginagrote foto: Afgestaan door: U.S. Soil Conservation Service.

Wat is levende grond?

Wist u dat vruchtbare en gezonde grond uitermate *levend* is? In een vingerhoed vruchtbare grond zitten misschien wel 100.000 protozoën, twee miljard bacteriën en dertig miljoen schimmels.

In schrale grond zitten slechts heel weinig van deze organismen.

Onder de bosbodem, in vruchtbaar bouwland en in uw tuin, bestaat onhoorbaar een bijenkorf van microscopisch leven. Deze gecompliceerde leefgemeenschap van organismen zet minerale en humusstoffen om, waardoor voedingsstoffen ontstaan, die plantaardig en dierlijk leven in stand houden.

Als u bijvoorbeeld sommige bodemorganismen van heel dichtbij kon bekijken, dan zou u zien hoe ze zich aan de wortels van de planten hechten. Het betreft hier een vorm van symbiose d.w.z. beide partijen hebben er nut van. Terwijl sommige organismen voor hun voortbestaan humus en zuurstof nodig hebben, zijn andere anaëroob, d.w.z. ze hebben geen ongebonden zuurstof nodig. Ze halen hun energie uit minerale stoffen. Sterven zulke organismen, dan zijn de mineralen en proteïnen van hun stoffelijke resten beschikbaar voor het gewas dan wel voor andere organismen.

Betekenis van humus

Vergane of verrotte plantaardige en dierlijke resten noemen we humus, of organische stof. De meerderheid der in de bodem aanwezige micro-organismen gedijt op deze humus. Zonder de activiteit van micro-organismen en de aanwezigheid van humus (die deze activiteit mogelijk moet maken) zou er geen vernieuwing van de

bouwvoor vanuit de onderlaag mogelijk zijn.

Humus en de door de micro-organismen gevormde stoffen helpen als het ware de nietige gronddeeltjes aan elkaar te doen klitten. Tussen de aldus ontstane kruimels is ruimte. Een dergelijke grond voelt prettig, korrelig en luchtig aan. Zulke grond verhindert schadelijke korstvorming. De luchtdoorlatendheid van de grond is van het allerhoogste belang; ze stelt plantenwortels en micro-organismen in staat te ademen. Ook kan regen dieper en sneller in een dergelijke bodem doordringen.

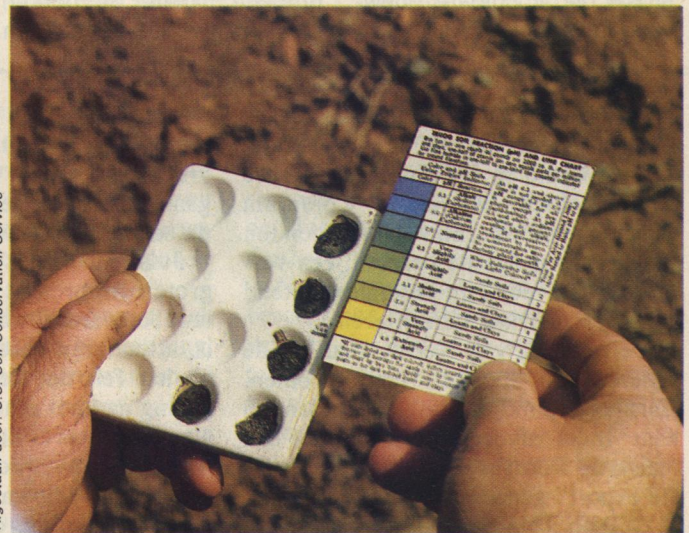
God bedeede de humus een belangrijke rol toe voor wat betreft de kwaliteit en de vruchtbaarheid van de bodem. Een zandgrond die rijk aan humus is, houdt meer water vast zodat het niet met de daarin opgeloste voedingsstoffen afvloeit. Ook een zware kleigrond dient rijk aan humus te zijn, opdat voedingsstoffen gemakkelijker verspreid en opgenomen kunnen worden. Een door humus goed gebonden grond is ook beter bestand tegen de eroderende werking van water en wind, alsmede tegen droogteperiodes en wateroverlast. Een overdadige toepassing van chemicaliën en kunstmest in de landbouw maakt de gronddeeltjes aan de oppervlakte kwetsbaarder voor erosie, en maakt de dieper gelegen deeltjes compacter en moeilijker te bewerken.

In vruchtbare grond zullen zowel regenwormen als andere kleine vormen van dierlijk leven welig tieren. Wist u dat regenwormen veel weg hebben van landbouwers, die met schop en hark hun grond „omzetten"? Alleen brengen

ze daarvoor niets in rekening! Regenwormen brengen humus in de grond en vermengen die daarmee. Ze brengen deeltjes uit de onderlaag naar boven en vermengen die met zand, slib en kleisoorten tot tonnen vruchtbare leem, die ze in de vorm van uitwerpseulen op de akkers en weilanden achterlaten. Maar ook zijn deze bewerkers van de bodem van onschatbare waarde doordat ze de grond luchtdoorlatend maken en ruimte scheppen voor planten met diepreikende wortels.

melijk uit de bovenste lagen zullen halen. Het jaar daarop zal de goede boer dieper wortelende gewassen verbouwen.

Bij een goede toepassing van wisselbouw zullen de verschillende gewassen verschillende hoeveelheden voedsel opnemen, dan wel iets aan de bodem toevoegen, dat voor andere gewassen van groot belang is. Zo zijn groenten niet alleen nuttig als stikstofbinders; ook zoeken hun wortels diep in de onderlaag naar voedingsstoffen en laten er na het oogsten hun wortels als humus in achter. Dat verbetert de onderlaag, die later naar boven wordt gehaald.

Algestaan door: U.S. Soil Conservation Service

Organisch materiaal draagt bij tot het neutraliseren van de zuurgraad. Met grondmonsters kan men de pH vaststellen die de beschikbaarheid van voedingsstoffen in de bodem beïnvloedt.

Goede boeren en tuinders hebben respect voor het leven in de grond. Ze beschermen hun kostbare bron van bestaan door er voldoende humus, dierlijk afval of compost in terug te brengen.

Goede boeren passen ook de juiste methoden van bodemconservering toe o.m. door middel van wisselbouw, die uitputting van de grond tegengaat. Het ene jaar zullen ze gewassen telen, waarvan de wortels niet diep reiken zodat ze hun voeding voorna-

Hier geldt de wet dat men „niets voor niets" krijgt, hetgeen inhoudt, dat wat men aan voedingsstoffen aan de bodem onttrekt, er in constructieve en goed werkbare vorm weer aan moet worden toegevoegd. Juist met de moderne landbouwmethode wordt deze cyclus veronachtzaamd, wat moet leiden tot vernietiging van de grond — en van de mensheid, die van deze grond afhankelijk is. □

Tragedie op de Amerikaanse boerderij

Door het gehele Middenwesten van de VS ontwikkelt zich een ernstige bodemcrisis.

De staat Iowa bijvoorbeeld is het kostbaarste stuk landbouwgrond van de wereld. Maar tonnen van Iowa's teelaarde worden sneller weggewaaid en gespoeld dan door natuurlijke processen kan worden vervangen.

Iowa had een laag teelaarde van 30 à 40 cm toen men hier honderd jaar geleden met landbouw begon. In vele streken echter heeft bodemerosie die vruchtbare bouwvoor tot slechts 15 à 20 cm

gereduceerd. Landbouwperters schatten de verliezen in Iowa op bijna 25 ton teelaarde per hectare per jaar!

En op sommige bedrijven in Iowa is het verlies aan teelaarde zelfs vele malen dit, op zich reeds verontrustende, gemiddelde.

„Zonder teelaarde zijn we nergens”, zegt een bodemdeskundige uit Iowa. „Veel boeren geloven niet dat er slechts een beperkte hoeveelheid aan vruchtbare grond is”, aldus deze functionaris. Het kost hem de grootste moeite de boeren ervan te overtuigen dat hun

bouwvoor ernstig wordt bedreigd en dat ze daarom hun landbouwmethoden dienen te veranderen.

De erosie in Iowa is vaak nauwelijks te zien doordat het oppervlakte-erosie is; dit in tegenstelling tot de veel opvallender erosie met scheuren en kloven langs hellingen. Deze oppervlakte-erosie bestaat hierin dat water en wind over de oppervlakte strijken en de bouwvoor als het ware „afslippen”.

Dr. Min Ameiya, agronoom uit Iowa, zegt dat de boeren de aan hun bodem toegebrachte schade tot nog toe hebben

weten te maskeren door middel van speciale kruisingen van zaaigoed en steeds meer chemische kunstmest. Ze beseffen niet dat de dag der afrekening nabij is.

„De boeren zien dat ze grotere oogsten krijgen en vragen waar wij ons eigenlijk druk om maken”, aldus Ameiya. „Het valt niet mee hun te leren 20 jaar verder te kijken en hen maatregelen te laten nemen die ertoe kunnen leiden dat ze ook dan land zullen hebben om te bewerken!”

Amerika's export van agrarische producten heeft de bodemerosie alleen maar

Een ander rapport van de FAO geeft een scherp beeld van de degeneratie van bouwland in het Zuidamerikaanse Andes-gebied. Alleen al Colombia wordt elk jaar van ruim 400 miljoen ton vruchtbare teelaarde beroofd, een verlies dat dit voor zijn bestaan vechtend volk zich niet kan permitteren.

De regering van Nepal schat dat de rivieren die door dit land stromen, jaarlijks 240 miljoen kubieke meter slib naar India afvoeren. Dit verlies aan teelaarde wordt wel Nepals „kostbaarste export” genoemd.

Ook op Java heeft bodemerosie een ecologische noodtoestand veroorzaakt. En dit op een der dichtst bevolkte eilanden ter wereld. Ontbossing en misbruik van berghellingen verwoesten daar het land sneller dan enig herstelprogramma kan bijhouden.

Het officiële Persagentschap Nieuw China maakte onlangs melding van het feit dat gebrek aan keukenbrandstof China's 800 miljoen boeren dwingt uitgestrekte bossen volledig kaal te slaan. Met als gevolg ernstige bodemerosie en uitbreiding van woestijngebieden.

Vele voedseldeskundigen zien bitter weinig mogelijkheden het landbouw-areaal van de wereld te vergroten. Het tegendeel gebeurt: stadsuitbreiding, winkelcentra en uitbreiding van de industrie verslinden steeds meer landbouwgronden van goede kwaliteit.

Autosnelwegen en parkeerplaatsen verpletteren met hun beton nog meer vruchtbare grond. En elk jaar opnieuw gaan duizenden hectaren verloren door de aanleg van stuwdammen.

Juist nu blijkt dat een enorm veel grotere opbrengst van het bestaande landbouwareaal absoluut noodzakelijk is, attenderen voedseldeskundigen ons op het feit dat de produktievermeerdering aan het afnemen is, ondanks de steeds grotere hoeveelheden kunstmest die over de akkers worden uitgestort. Vele van deze deskundigen zijn van mening, dat de toename van de landbouwopbrengsten uit de jaren '60 en '70 definitief tot het verleden behoort. De grond begint te protesteren! Hij wordt misbruikt, uitgemergeld, en zal de recordoogsten uit het verleden niet kunnen herhalen.

De ware oorzaak

God schiep de aarde en de levende grond. Hij droeg de mensheid op, deze „te bewerken en te bewaren”, niet te vergiftigen en te vernietigen (Gen. 2:15). Maar van meet af aan heeft de mens tegen zijn Schepper gerebelleerd en verkoos hij „de weg van nemen” in plaats van Gods weg van „geven” of „liefhebben”.

De aantasting en zelfs vernietiging van 's werelds vruchtbare gronden is het gevolg van het feit, dat personen en

volkeren de verkeerde weg hebben gekozen. Onjuiste landbouwmethoden halen meer van de grond dan eraan wordt teruggegeven. De mens verzuimt onmisbare elementen en voedingsstoffen terug te geven en onthoudt aldus de grond de trouwe zorg, bescherming en ook rust, die onontbeerlijk zijn om de bodem vruchtbaar en produktief te houden. Zowel een economische als een bevolkingsdruk, zijn er de oorzaak van dat boeren over de hele wereld gezonde landbouwmethoden en grondbeschermende praktijken overboord zetten. In plaats daarvan nemen ze hun toevlucht tot methoden die de grond schade toebrengen en zelfs vernietigen — om in korte tijd zoveel mogelijk binnen te halen.

Vandaag de dag ziet men hoe de aandacht voor organische processen — zoals stal- en groenbemesting — steeds meer in vergetelheid raken. Organische stoffen, of humus, zorgen voor een goede bodemstructuur, waardoor zowel planten als organismen behoorlijk kunnen ademen en voedsel kunnen opnemen.

Dikwijls ziet men op boerderijen volstrekt geen dieren meer, die voor een dergelijke bemesting van nut zouden zijn geweest. Dikwijls hoopt de mest zich op de enorme voederplaatsen op, waar ze wegstroomt en dan zowel land als water vervuult. Soms zelfs wordt mest door de toevoeging van melasse

verheugd. Toen in de jaren '70 de exportprijzen enorm stegen, hield de Amerikaanse regering op met het verstrekken van subsidies aan boeren die hun land braak lieten liggen. Zelfs brachten de boeren toen meer land — zelfs minder geschikte grond — in cultuur en haalden ze dikwijls twee oogsten in plaats van één van hun akkers. Die chemische stoffen, zo redeneerden vele boeren, maakten wisselbouw overbodig evenals het arbeidsintensieve stalmest rijden en onderploegen. In vele streken werd alleen maar maïs verbouwd en gebruikte men enorme hoeveelheden insecticiden om de schadelijke insecten te bestrijden, die bij een dergelijke

monocultuur welig gedijen.

Toen in 1973 letterlijk iedereen in Iowa maïs en sojabonen ging verbouwen, leidde dat tot een ware explosie van erosie! Als gevolg van intensieve landbouwmethoden namen in de jaren '70 de verliezen aan teelaarde met maar liefst 22% toe.

Jonge zowel als oude ervaren boeren vinden dat hun methoden gerechtvaardigd zijn. Een boer van de oude stempel uit Iowa zegt er dit van: „De economie van nu leidt ertoe dat zaken als zware landbouwmachines, arbeidskosten en hoge prijzen de boer als het ware toeschreeuwen: Haal er toch uit wat erin zit... uit zoveel grond als maar mogelijk is... om de eindjes aan

elkaar te kunnen knopen. En dat is beslist niet bevorderlijk voor een gezonde bedrijfsvoering.”

John F. Timmons, econoom aan de staatsuniversiteit van Iowa, vraagt zich bezorgd af: „Als we onze bodem zomaar weg laten eroderen... wat blijft er dan nog voor de komende generatie over?”

„De technologie is op hol geslagen”, waarschuwt William J. Brune, hoofd van de Dienst voor Bodemconservatie van Iowa. „Als het zover komt dat je de onderlaag moet aanspreken, is ook bemesting niet meer in staat de boer aan een hogere opbrengst te helpen.”

Volgens sommige bodemdeskundigen zullen, als de

huidige erosie verder gaat, de staten van het Middenwesten van Amerika rekening moeten houden met een 30% lagere opbrengst aan maïs en sojabonen binnen de komende 50 jaar. Lester R. Brown, autoriteit op het gebied van voeding en bevolking, waarschuwt: „De overdadige toepassing van met goedkope energie geproduceerde kunstmest maskeert de fundamentele degeneratie van de grond. We *beginnen* nog maar pas in te zien dat wat we doen op de lange duur niet vol te houden is.” De bijbel heeft precies dezelfde waarschuwing al meer dan 3000 jaar geleden laten horen! U kunt het lezen in Leviticus 26:14-46 en Deuteronomium 28:15-47. □

tot veevoeder verwerkt! En in ontwikkelingslanden wordt de mest dikwijls als een kostbare brandstof bewaard en aan de akkers onthouden.

Heel dikwijls ook ziet men hoe stoppelvelden domweg worden kaalgebrand in plaats van dat de oogstresten in de grond geploegd, of tot compost verwerkt worden. Heel wat boeren proberen het zonder de levende organismen te stellen, die de voedingsmiddelen voor de planten uit humus en mineralen moeten halen. In plaats daarvan worden de gewassen geforceerd tot ontwikkeling gebracht te Kummens brengen door middel van kunstmest. Inderdaad bevatten deze chemische stoffen een paar elementen, die deskundigen van vitaal belang achten. Maar deze toepassing brengt de boeren ertoe de gecompliceerde samenstelling en het leven van de teelaarde uit het oog te verliezen.

Sommige sterk geconcentreerde chemische meststoffen zijn vergif voor bepaalde bodemorganismen. Bovendien doen ze weer andere organismen de overhand krijgen, waardoor de bestaande humus eveneens wordt afgebroken. Deze afbraak van humus is uiteraard een ernstige aantasting van de bodemstructuur; de luchtdoorlatendheid en het vermogen water en voedingsstoffen vast te houden nemen af. Onder invloed van dergelijke aanvallen blijft de granulatie of korrelvorming in de grond

achterwege. Het gevolg is dat erosie door wind en water de teelaarde steeds sneller doet degenereren. Dan moeten steeds grotere hoeveelheden kunstmest en bestrijdingsmiddelen worden toegepast in een poging de oogsten op peil te houden.

Op vele akkerlanden openbaart zich nu een vicieuze cirkel van vernietiging. Slechte landbouwmethoden brengen de onderlaag naar boven en bevorderen korstvorming. De grond verstikt en wordt hard, met het gevolg dat wortels en water er niet diep in kunnen doordringen. Zodoende worden de boeren gedwongen zwaardere machines voor het ploegen te gebruiken teneinde de onderlaag los te kunnen maken. Maar al te vaak wordt door dat zware materiaal de grond zelfs nog meer in elkaar geperst.

Wisselbouw, groenbemesting (het onderploegen van diverse gewassen, en dan in het bijzonder grassen en groenten ter verbetering van de grond) en perioden van braakligging worden steeds minder toegepast of zelfs totaal nagelaten.

Monocultures (de teelt van één enkel handelsgewas) zijn een vast gegeven aan het worden. De boeren moeten steeds meer herbiciden, fungiciden en pesticiden gebruiken ter bestrijding van resp. plantenziekten, schimmels en schadelijke insecten, die bij dit soort verbouw veelvuldig voorkomen. Deze

vergiften verpesten de bodem en worden dan met geërodeerde aarde naar meren, rivieren, en drinkwaterreservoirs gesleurd. Wie wordt dan *niet* de dupe van zulke landbouwmethoden?

Nog andere praktijken die de grond beschermen, worden gewoon prijsgegeven. In de jaren '30 werden op vele landbouwbedrijven beschermende boomsingels aangelegd als bescherming tegen overheersende winden. Die singels worden nu in snel tempo kaalgeslagen.

In vele landen worden bedrijven geleid door zetbazen, die namens in de stad wonende grondeigenaars opereren, mensen die niet de geringste belangstelling voor de grond hebben, maar enkel proberen er zoveel mogelijk uit te halen en dan hun bezit met winst verkopen voor een totaal andere bestemming dan als bouwland.

Een boer uit het zuidwesten van de Amerikaanse staat Minnesota zei dat de bodemerosie in zijn streek zo ernstig is, dat er nu al van „de zwarte woestijn” wordt gesproken. „Duizenden boomsingels worden geroid”, zei hij. „De boeren zijn zo op grond belust, dat een paar are beschermende boomsingel in hun ogen geen enkele waarde meer heeft. Liever hebben ze een stukje modder erbij! Het is wel heel triest!”

In verleiding gebracht door de hoge voedselprijzen, scheuren vele boeren nu

ook grond van twijfelachtige kwaliteit; met behulp van grote hoeveelheden kunstmest wordt daar dan een oogst van gehaald. Akkers op berghellingen worden dikwijls niet behoorlijk terrasvormig aangelegd. De oogsten van dergelijke landerijen zijn zeer onregelmatig en worden altijd ernstig door ongunstig weer getroffen.

Het lijkt wel of de mensheid met handen en voeten gebonden is aan het systeem van „nemen wat je maar nemen kunt” voor wat de landbouwmethoden aangaat. Voedselkundigen hebben al verklaard dat, indien de toepassing van chemische bemesting en pesticiden opeens werd stopgezet, de totale wereldproductie van voedsel onmiddellijk met *een derde* zou dalen. Wat een dilemma voor de mensheid!

Momenteel bestaat die mensheid bij de gratie van wat de landbouwgronden hier op aarde nog aan goede kwaliteiten bezitten. Maar juist die gronden worden thans in snel tempo uitgemereld en vernietigd. En wat zal er gebeuren als hetgeen ons nog aan vruchtbare gronden rest, wordt opgebruikt of aan erosie ten prooi valt?

Wat krijgen we te zien als er om de een of andere reden een enorm tekort aan kunstmest zou ontstaan? Dan zullen de oogsten op katastrofale wijze verminderen. Geen moderne technologie zal in staat zijn de mensheid bijtijds te redden, nadat ze zelf haar vruchtbare gronden heeft vernietigd!

God moet ingrijpen

De Schepper heeft wetten in werking gesteld voor het verkrijgen en behouden van gezonde landbouwgronden, en voor gezond vee en gezond menselijk leven. Vele mensen hebben geen notie van het verband tussen een zieke grond en zieke dieren en mensen. God waarschuwt wat er zal gebeuren met personen en volkeren, die tegen zijn levenswijze en zijn agrarische wetten zondigen.

„Vervloekt zult gij zijn in de stad en vervloekt op het veld. Vervloekt zullen zijn uw mand en uw baktrog. Vervloekt zal zijn de vrucht van uw schoot, de vrucht van uw bodem, de worp van uw runderen en de dracht van uw kleinvee. Vervloekt zult gij zijn bij uw ingang en vervloekt bij uw uitgang. En waarom? „... omdat gij Mij [de Schepper] verlaten hebt” (Deut. 28:16-20).

God zegt: „... gij hebt het land ontviwd... Zo zijn dan de regenstromen ingehouden en is de late regen niet

gekomen” (Jer. 3:2-3). Ziet men wel in dat onze weerproblemen verband houden met wat we onze grond, onze akkers aandoen?

God gebood het oude volk Israël het land elk zevende jaar te laten rusten — een sabbatjaar — teneinde het te laten regenereren, de vruchtbaarheid weer op peil te laten komen (Lev. 25:2-7). Maar de moderne mens denkt bij zijn zoeken naar directe voordelen niet aan komende geslachten. Als regel laat hij het land niet behoorlijk rusten — en aldus vernietigt hij zelf de kostbare grond!

De Schepper richt zijn waarschuwing tot volkeren die hun kostbare grond uitmergelen: „... en uw land zal een woestijne zijn en uw steden een puinhoop. Dan zal het land zijn sabbatsjaren vergoed krijgen, al de dagen dat het woest ligt... Al de tijd der verwoesting zal het rusten, de rust die het niet gehad heeft gedurende uw sabbatsjaren, toen gij daarin woondet” (Lev. 26:33-35).

Alleen herstel van Gods gezag hier op aarde, door de terugkeer van Jezus Christus, zal de mensheid redden van het desastreuze dilemma betreffende de landbouwgronden. Jezus Christus moet, bekleed met volmaakt goddelijk gezag, terugkeren om volkeren en personen te dwingen de kostbaarste natuurlijke hulpbron waarover de mensheid beschikt — de vruchtbare grond — te bewaren en te vermeerderen.

Onder Gods gezag zal dan een ieder een erfdeel in land worden verstrekt (Zach. 3:10). Het zal het erfdeel van zijn geslacht zijn en de familieleden zullen een groot aandeel hebben in het behoud en de verbetering van de vruchtbaarheid. Dan zullen ze niet in drommen naar de stedelijke conglomeraties trekken in de hoop daar werk te vinden.

Dan zal de voedselproductie op met liefde verzorgde akkers met enorme sprongen omhoog gaan. De bodem zal dan zo vruchtbaar zijn, dat deze profetie werkelijkheid wordt: „Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat de ploeger zich aansluit bij de maaier...” (Amos 9:13). En „... de steppe zal juichen en bloeien als een narcis” (Jes. 35:1).

Dan zullen de alarmerende vernietiging van akkerlanden en de thans nog steeds rampzaliger wordende hongersnood niet meer voorkomen! Moge God die dag bespoedigen! □

elf miljoen dollar gemoeid was. Het leek, zelfs rekening houdende met goddelijke voorzienigheid, iets onbereikbaar. Ik wilde dan ook niet verder gaan als ik financieel niet in staat zou zijn het werk te voltooien. Twee jaar moest ik wachten. Toen geschiedde het wonder. God maakte een 100% financiering van het project mogelijk. Dit leek iets ongehoords, iets wat nog nooit eerder was voorgekomen, want banken en verzekeringsmaatschappijen verstreken niet zulke grote bedragen voor de bouw van kerken of instituten. Toch had God de financiering voor 100% „rond gekregen” voordat ik de eerste spade in de grond stak.

Het Ambassador Auditorium werd precies op tijd opgeleverd, in de lente van 1974 en wordt tot in zijn details door beroemde scheidende kunstenaars als het mooiste ter wereld beschouwd. Wat deze deskundigen vooral zo belangrijk vinden, is dat de acoustiek volmaakt is — zoals ik tevoren overtuigd was dat ze zou zijn.

Thans is Ambassador Auditorium niet alleen hoofdkwartier van Gods Kerk, maar wordt over de hele wereld ook als een uniek centrum voor scheppende kunst erkend. En de daaromheen gelegen campus van Ambassador College is al tot driemaal toe bekroond met de onderscheiding de fraaiste, best aangelegde en onderhouden campus van de Verenigde Staten te zijn. Ik weet dat Jezus daar verheugd over is.

Kwaliteit en karakter kosten een beetje meer. Dat geldt evenzeer voor *goddelijk karakter* — het voornaamste doel in het menselijk leven. Het verwerven van een hoogstaand goddelijk karakter is niet gemakkelijk. Een dergelijk karakter is niet voor een lage prijs te verkrijgen. Men dient er *het volle pond voor te betalen!*

Jezus sprak over de *gemakkelijke* weg, die de meeste mensen kiezen. En Hij waarschuwde: „Want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden” (Matth. 7:14).

Een leven van zelfoverwinning en de ontwikkeling van een rechtschapen goddelijk karakter zijn niet gemakkelijk. Dit alles vergt zware offers. Maar het leidt tot de ware rijkdom, voor alle eeuwigheid! □

Hoe hoog is uw BIJBEL-IQ?

door Richard H. Sedliacik

Wat is de bijbel? Met welk doel werd dat boek geschreven? En voor wie?
Waarom begrijpen zo weinig mensen de bijbel goed?
Lees dit onthullende artikel voor de verrassende antwoorden!

Vandaag de dag wordt bijbelse onwetendheid als iets „achtenswaardigs” beschouwd.

„Het is één van de eigenaardige verschijnselen van de moderne tijd,” merkt J.B. Phillips op in *The Young Church in Action*, „dat het als volkomen normaal wordt beschouwd om op dit gebied van het christelijke geloof een grove onwetendheid aan de dag te leggen.

„Paradoxaal genoeg zijn mannen en vrouwen, die diep beschaamd zouden zijn wanneer hun onwetendheid aangaande bijvoorbeeld poëzie, muziek of schilderkunst aangetoond zou worden, niet in het minst van hun stuk gebracht wanneer hun onwetendheid van het Nieuwe Testament aan het licht komt” (p. 6).

En zo is de bijbel weinig meer dan een verouderd heilig boek geworden, waaraan de meeste van zijn aanhangers lippendienst bewijzen, maar dat zij praktisch nooit lezen, bestuderen of begrijpen!

Wat heeft zoal geleid tot zo'n wijdverspreide bijbelse onwetendheid en gebrek aan begrip in de wereld van vandaag?

Zelfs de theologen zonder begrip?

Dat atheïsten en agnostici het doel en de inhoud van de bijbel niet begrijpen, kan men verwachten. Maar zou u verwachten dat vele van de huidige vooraanstaande predikanten en theologen zelf ook onwetend zijn aangaande het boek dat zij beweren te begrijpen? Dit zou u niet verbazen, als u inziet dat zij de hypothesen en theorieën die tegenwoordig in seminaries en theolo-

gische hogescholen worden onderwezen als waarheid hebben aangenomen!

De volgende opmerking van een predikant van een belangrijke denominatie is typerend voor de opvatting van de voornaamste theologen en bijbelgeleerden. Hij zei: „Geen enkele van de voornaamste christelijke kerken beschouwt de bijbel als de letterlijke weergave van het Woord van God. Een deel bestaat uit folklore, een ander deel uit legenden, weer een ander deel is geschiedenis van volksstammen.”

Een andere theoloog vatte deze moderne zienswijze als volgt samen: „We moeten de bijbel ernstig nemen, maar niet letterlijk.”

Geen wonder dat de gewone leek de bijbel de rug toekeert.

De moeilijkheid met de meeste mensen is evenwel dat zij zonder bewijs overnemen wat andere mensen over de bijbel zeggen!

De meeste mensen — gewone kerkleden en velen van de geestelijkheid zelf inbegrepen — trekken er geen tijd voor uit om eens echt in de bijbel te lezen en deze voor zichzelf te bestuderen! Zij hebben eenvoudig nooit bewezen wat zij als waarheid hebben aanvaard.

Wat de bijbel is

Of men het gelooft of niet, de bijbel werd speciaal geschreven met het oog op onze tijd — voor het huidige tijdperk, voor onze generatie! De bijbel is het meest actuele boek dat u vandaag kunt lezen.

In dit „boek dat niemand kent” worden de oorzaken onthuld van alle

huidige wantoestanden: de sociale problemen, de economische problemen en zelfs de dreigende nucleaire vernietiging die de mensheid momenteel boven het hoofd hangt.

De bijbel laat zien waar de wereldgebeurtenissen toe leiden en wat de uiteindelijke uitkomst zal zijn.

De bijbel is de openbaring van God aan de mens van fundamentele kennis: kennis van wetten en principes die de mens niet in staat is zelf te ontdekken — kennis die anders volslagen onbereikbaar zou zijn voor het verstand van de mens.

De wet van de zwaartekracht bijvoorbeeld wordt niet rechtstreeks in de bijbel onthuld. God rustte de mens uit met de kracht en het vermogen om de zwaartekracht zelf te ontdekken.

De mens is echter nooit in staat geweest om met zekerheid vast te stellen wat hij is en waartoe hij hier op aarde werd geplaatst — of er een zinvol doel voor het menselijk leven bestaat en zo ja, wat dat doel dan is. De mens is niet in staat geweest de ware weg naar vrede te ontdekken, noch die naar geluk, overvloedig welzijn en echt succes. De universiteiten en hogescholen van deze wereld kunnen dan wel hun studenten leren hoe ze hun brood kunnen verdienen, maar onveranderlijk falen zij erin hen te leren hoe ze moeten leven!

Wellicht heeft u er tevoren nooit zo aan gedacht, maar de bijbel is Gods „instructieboek” om zijn hoogste materiële schepping te tonen hoe deze moet leven. Alleen in de bijbel is deze noodzakelijke, fundamentele waarheid te vinden. God inspireerde de bijbel tot

de enig juiste basis van waarachtig onderwijs.

Daarom is de bijbel de *grondslag* van kennis. Hij geeft de juiste benadering tot de verwerving van kennis op het gebied van geschiedenis, opvoeding, psychologie, sociologie en gezondheid, en openbaart fundamentele principes betreffende handel, en industrie, wetenschap, kunst, rechtspraak, bestuur, wijsbegeerte en godsdienst.

Ook verklaart de bijbel de betekenis van de chaotische tijd waarin wij momenteel leven. En hij laat zien hoe er in onze tijd vrede, welvaart, succes en geluk voor de hele mensheid zal komen!

Toch is dit „Boek der boeken” ironisch genoeg het minst bekende, het minst begrepen boek dat er bestaat.

Hoe komt dat?

Eenvoudig omdat de meeste mensen de bijbel niet begrijpen wanneer zij hem proberen te lezen. Bijgevolg nemen zij dan aan dat het een achterhaald boek is en van geen belang voor onze moderne tijd.

Men zou evenwel de bijbel kunnen gaan begrijpen — op voorwaarde dat men er werkelijk door onderwezen wil worden en indien men aanvaardt wat erin wordt gezegd. De bijbel is eenvoudig en duidelijk. Hij bedoelt precies wat hij zegt. Indien wij hem nemen zoals hij is — hem *zichzelf* laten interpreteren — heeft hij werkelijk zin.

U kunt de bijbel begrijpen

Al meer dan een kwart eeuw helpt de Schriftelijke Cursus van Ambassador College honderdduizenden mensen „bijbelse geletterden” te worden. Deze unieke cursus voor bijbels begrip heeft al meer dan een miljoen leerlingen in vrijwel ieder land op aarde tot grotere kennis en groter begrip van het meest misverstane boek ter wereld gebracht.

Deze cursus vormt een volstrekt andere methode ter bestudering van de bijbel. De cursus zorgt ervoor dat de bijbel eenvoudig is te begrijpen en toont aan op welke wijze de bijbel inderdaad in het ruimtetijdperk toepasselijk is! Het is een dynamische en nuchtere cursus, die geen blad voor de mond neemt, en waarin de waarheid direct vanuit de bijbel wordt verteld. Nooit eerder hebt u een dergelijke cursus gezien!

De Schriftelijke Cursus van Ambassador College is ontworpen om u te leiden bij een systematische studie van

uw eigen bijbel — de bijbel is daarbij het enige studieboek. De cursus is geen studie van menselijke ideeën omtrent de bijbel, maar is een studie van de bijbel zelf.

De belangrijkste onderwerpen die van vitaal belang zijn in ons fantastische drukknop tijdperk worden grondig behandeld en duidelijk gemaakt in elke les. Iedere les leidt u stap voor stap naar de duidelijke, eenvoudige antwoorden in uw eigen bijbel!

Deze cursus helpt u de antwoorden te vinden van grote levensvragen waarover u waarschijnlijk al vaak heeft nagedacht. De cursus is ontworpen teneinde de betekenis achter de chaotische toestand in de wereld van vandaag te tonen, en u wordt geholpen *het ware doel van uw leven* te zien — de reden waarom u ademhaalt.

Mensen van allerlei rang en stand, inclusief predikanten zelfs, hebben op deze cursus ingeschreven, en zij allen ontdekten onder leiding van elke les geestdriftig nieuwe waarheden in hun bijbel. Zij leren dat er hoop is voor de toekomst — dat er oplossingen zijn voor de huidige, schijnbaar onoplosbare problemen. Zij leren de sleutels tot begrip van bijbelse profetie kennen, evenals de principes die tot succes, financiële stabiliteit en een gelukkig, overvloedig leven leiden.

Wat onze cursisten schrijven

Maar misschien bent u één van degenen die denken: zo'n schriftelijke cursus is mij te moeilijk. Of: ik ben er te oud voor. Als u dit ooit gedacht heeft, heeft u echt ongelijk. Deze cursus is ontworpen voor mensen van alle leeftijden — voor *u!* En het bestuderen van de bijbel wordt erdoor tot een plezier dat de moeite waard is — de ervaring van uw leven.

Duizenden cursisten schrijven naar de redacteur om hun oprechte waardering voor de lessen tot uitdrukking te brengen. Wij willen u graag enkele van die brieven laten lezen, zodat u ziet dat onze cursisten in feite voor het eerst hun bijbel begrijpen, en dat ze ontdekken dat hij voor hun leven hier en nu wel degelijk van toepassing is! Hier volgt zo'n brief:

Uw Schriftelijke Cursus laat werkelijk zien hoe de bijbel bestudeerd moet worden en wat er nu echt in staat. De meeste mensen beseffen niet dat de bijbel een boek is voor ons huidige tijdperk. Zij hebben nooit bewezen dat hij waar is en dat er een God bestaat. U

levert dat bewijs. Ik geloof nu echt dat er inderdaad een God bestaat en dat de bijbel zijn woord is. De bijbel is een nieuw boek voor mij geworden. Tot nu toe heb ik me nooit gerealiseerd wat erin staat.

D.M., Apache Junction,
Arizona

Lees ook eens wat de volgende twee cursisten ontdekten met behulp van de Schriftelijke Cursus:

Ik zou u willen bedanken voor het opsturen van de lessen van uw Schriftelijke Cursus. Ik heb als achtergrond een hogere technische opleiding, en regelmatig heb ik bij het bestuderen van vrijwel ieder onderwerp een logische benadering teveel nadruk gegeven. Mij was altijd geleerd dat de bijbel niet op logische wijze bestudeerd kon worden; uw cursus heeft me er echter van overtuigd dat zo'n methode wel degelijk bij bijbelstudie gebruikt kan worden.

David S., Levelland, Texas

Ik ben zo enthousiast over de Schriftelijke Cursus van Ambassador College, dat ik het u wel moet laten weten. Nooit is het bij mij opgekomen dat er zo'n cursus zou bestaan. In feite had ik, voordat ik met deze schriftelijke cursus begon, de indruk dat niemand de bijbel schriftelijk zou kunnen bestuderen. Ten onrechte. Ik ben werkelijk zeer blij met de kennis die ik heb verworven.

R.C.T., Belva, West Virginia

Een zeer belangrijk feit dat onze cursisten leren is dat de bijbel *zichzelf* interpreteert. Deze brief maakt dat duidelijk:

Zojuist heb ik de eerste les van de Schriftelijke Cursus van Ambassador College voltooid. Er zijn niet genoeg woorden om mijn dankbaarheid te uiten. Ik denk dat het enige woord dat mijn gevoel kan beschrijven *opluchting* is! Eindelijk een bron waarmee de bijbel werkelijk bestudeerd kan worden, in plaats van alleen maar iemands interpretatie voorgezet te krijgen. Mijn hele leven heb ik horen zeggen: „De bijbel kan op allerlei manieren geïnterpreteerd worden.” Ik kan niet zeggen of ik die bewering nu wel of niet geloofde. Ik dacht er gewoon niet over na. Voor mij was het een indrukwekkend boek dat iedereen in zijn bezit scheen te hebben. Nu ik de bijbel respecteer en erin lees, merk ik dat

[menselijke] interpretatie niet nodig is. Het is duidelijk geschreven. Ik zie werkelijk uit naar mijn volgende les.

W.G., Cincinnati, Ohio

Uit Engeland komt deze enthousiaste brief:

Ik heb net les 1 van de Schriftelijke Cursus ontvangen. Ik ben overrompeld! Dit is de interessantste en meest verhelderende cursus waaraan ik ooit begonnen ben. Ik kan nauwelijks les 2 afwachten; en als les 1 enige aanwijzing bevat van wat er nog komt, weest u er dan van overtuigd dat ik nog lange tijd cursist zal zijn.

J.W.S., Londen, Engeland

Een verheugde cursist uit Canada schreef de volgende brief:

Voordat ik uw programma *The World Tomorrow* had gehoord, had ik veel onbeantwoorde vragen, die zo groot waren dat een psychiater ze niet wenste te beantwoorden . . . Het enige antwoord dat ik van hem kreeg was dat ik maar eens een reis naar Europa moest maken, moest gaan jagen, dat ik wat meer de stad uit moest om dichterbij de natuur te komen, en ik moest gaan zeilen en zorgen dat ik trouwde enz. Op geen enkele van mijn vragen gaf dit antwoord. Door de Schriftelijke Cursus van Ambassador College heb ik directe en praktische antwoorden op al mijn vragen gekregen. Ik ben nu bezig het ware doel in het leven te leren kennen en ontvang zegeningen die mijn stoutste dromen overtreffen.

Student, Vancouver B.C., Canada

Ook u kunt dezelfde ervaringen delen. U kunt er een begin mee maken de kennis die werkelijk van gewicht is te gaan begrijpen.

De enige kwalificatie die vereist is om op deze cursus in te schrijven is dat u moet kunnen lezen. Er zijn geen opdrachten die moeten worden opgestuurd.

Vergeet ook niet dat er voor u geen lesgeld aan is verbonden! Uw lessen zijn reeds betaald door anderen die vrijwillig meehelpen deze vitale kennis door te geven aan iedereen die erom vraagt. De Schriftelijke Cursus is *absoluut gratis*.

Bent u bereid de bijbel voor 100 procent van toepassing op uw leven van vandaag te laten zijn? Vraagt u dan de Schriftelijke Cursus aan.

Doe het *nu*, u zult er beslist geen spijt van hebben! □

KERSTMIS

(Vervolg van pagina 13)

des levens uit de hof van Eden.

Hulst en maretakken werden eveneens vereerd. Deze planten bleven niet alleen groen gedurende de wintermaanden, maar zij droegen ook vrucht in die periode, waardoor eens te meer de „vruchtbaarheidsgeesten” vereerd werden. Er zijn maar weinig mensen die er eens bij stil staan om zich af te vragen wat ter wereld zulke vreemde gewoonten nu eigenlijk met de geboorte van Jezus te maken hebben!

Vroeger brandde men eind december feestvuren om de zon aan te moedigen, precies zoals tegenwoordig in dezelfde tijd van het jaar kerstvuren, kaarsen en andere lichtjes worden ontstoken. Het gebruik van de verbranding van het kerstblok of de kerststobbe is terug te voeren op de rituele verbranding door de Druïden van een zorgvuldig uitgekozen houtblok.

Feestvreugde?

Misschien dacht u dat het plezier dat met de kerstinkopen gepaard gaat een 20e eeuwse verschijnsel was?

Een schrijver uit de vierde eeuw, Libanius, beschreef als volgt de met het uitwisselen van cadeautjes gepaard gaande feesten in het oude nog niet christelijke Romeinse Rijk: „Overal zijn volle tafels te zien . . . De impuls om geld uit te geven heeft iedereen in zijn greep. Hij die het gehele jaar er behagen in schepte om te sparen . . . begint plotseling met geld te strooien . . . Een stroom van geschenken vloeit aan alle kanten” (geciteerd uit *Christmas in Ritual and Tradition*).

Van alle jaargetijden was dit inderdaad het seizoen van de lol. Evenals nu was het gewoon — ja, werd het van iemand verwacht — om tijdens de voortdurende feesten de „geest” van het jaargetijde te zoeken in alles wat er aan sterke drank bij de hand was. Dronkenschap was algemeen. Gelukkig maar dat in die dagen de transportmiddelen zich niet leenden voor het grote aantal ongelukken dat tegenwoordig in vele landen in de kersttijd plaatsvindt.

En Sinterklaas?

Bij een groot deel van de heidense oogstfeesten, die eind oktober, begin november aanvingen, waren goede en kwade geesten betrokken. In veel

landen verschenen tijdens het winterseizoen bezoekers, die gewoonlijk nieuws meebrachten, hetzij goed, hetzij slecht nieuws. Door heidense legenden te vermengen met tradities over heiligen, ontstonden bepaalde figuren die allen een gelijke persoonlijkheid bezaten. Vandaag herkennen wij die al naar gelang het land als Santa Claus, het kerstmannetje, Sinterklaas, St. Maarten, de Weihnachtsmann, Père Noël; wat voor naam er ook gebruikt wordt, al deze winterse bezoekers spelen dezelfde rol.

Deze fictieve personen — „gekerstende” goden van de heidense Germanen — zijn klaarblijkelijk een voortzetting van bepaalde rituele volkstradities, waarbij in uiteenlopende graderingen beloningen dan wel straffen werden uitgedeeld. In de loop der eeuwen werden kinderen meer en meer het middelpunt van deze gebruiken.

Het is niet al te moeilijk een verbinding te zien tussen Sinterklaas die gebruik maakt van de schoorsteen, de schoenen en sokken bij de kachel, en het oude bijgeloof in haardgeesten. Wanneer zij een woning bezochten, diende de haard als de natuurlijke in- en uitgang van vuur- en zonnegoden. Gedurende duizenden jaren was het de gewoonte, met name bij de Chinezen, om als voorbereiding voor het bezoek van de haardgeest het huis schoon te maken. Elk jaar reisde deze vuurgod, gekleed in een vuurrode mantel en met dito puntmuts, uit verre hemelen om de woningen te bezoeken en gunsten of straffen uit te delen. Ook tegenwoordig wordt hij elk jaar in de kersttijd in de Westerse wereld verwelkomd.

De populaire kerstgebruiken weerspiegelen, zoals duidelijk is in te zien, niet-christelijke legenden en praktijken. Aangezien Jezus zelfs al niet eens in december is geboren, is de logische vraag: Wat is er nu eigenlijk zo *christelijk* aan kerstmis? Wist u, bijvoorbeeld, dat sommige van dezelfde kerstgebruiken die tegenwoordig in zwang zijn, eens in de ban zijn gedaan door de Katholieke Raad van Rome, het Engelse Parlement en de Puriteinen van de Amerikaanse staat New England?

Belangrijker is evenwel de vraag wat de bijbel omtrent kerstmis te zeggen heeft. Heeft een christen iets met dergelijke feestdagen te maken? Schrijf om ons gratis boekje *Heidense Feestdagen — of Gods Heilige Dagen?* voor de verrassende antwoorden. □

Een subliem wonder: HET MENSELIJK BEWUSTZIJN

door John Ross Schroeder

Menselijke wezens hebben een prachtige gave ontvangen: bewustzijn. We zijn ons zowel van onszelf als van onze omgeving bewust. We zijn in staat de esthetische schoonheid van de aarde te waarderen. We kunnen het verleden beschouwen — althans dat denken we — en het heden en de toekomst. We beschikken over het vermogen goed van kwaad te onderscheiden.

Maar wat is de oorsprong van dit bewustzijn? Hoe en wanneer hebben we deze gave verworven?

De mens bestudeert het vraagstuk

Aanhangers van de evolutietheorie komen met hun eigen uitleg van de oorsprong van het fysieke wezen dat mens heet. Maar de evolutie biedt geen aanvaardbare verklaring voor het bestaan van bewustzijn — zelfs niet voor het oneindig veel lagere dierlijke bewustzijn, dat reeds eerder dan dat van de mens zou hebben bestaan. De geleerde en Nobelprijswinnaar Sir John Eccles heeft verklaard:

„De genetische code en de natuurlijke selectie verklaren ons zeer veel; maar niet hoe het komt dat ik besta. Ze verklaren zelfs niet de oorsprong van bewustzijn, zelfs niet die van het dierlijk bewustzijn. Als u de nieuwste literatuur over evolutie leest, treft u daarin niets aan omtrent verstand en bewustzijn. Men neemt aan dat die automatisch komen met de ontwikke-

ling van de hersenen. Maar dat is geen antwoord” (*International Herald Tribune*, 31 maart 1981).

God geeft het antwoord

Het bijbelboek Job staat in literair opzicht op het hoogste niveau. Maar de fundamentele waarde van dit oude geschrift gaat die letterkundige schoonheid verre te boven! Want we vinden hier een gesprek weergegeven, dat de mens Job met de Schepper God voerde.

De Almachtige had de patriarch Job gevraagd: „*Waar waart gij*, toen Ik de aarde grondde? Geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt. Wie heeft hare maten gezet, want gij weet het; of wie heeft over haar een richtsnoer getrokken?” (Job 38:4-5, *Statenvert.*).

Deze verzen leren ons dat een intellect, oneindig veel groter en machtiger dan dat van de mens, ten tijde van de schepping aanwezig was. Voorts laten deze zelfde verzen ons zien, dat God krachtens zijn aard de wonderlijke eigenschap van het bewustzijn bezat. De mens was ten tijde van de schepping nergens te bekennen; hij had geen deel aan het scheppingswerk.

Eeuwen na Jobs dood was het de profeet Jesaja vergunt Gods Woord in nagenoeg dezelfde zin aan het volk Israëel uit te leggen: „Zo zegt de Here, uw Verlosser, en uw Formeerder van de moederschoot aan: Ik ben de Here, die alles gemaakt heb; die de hemel heb uitgespannen, Ik alleen; die de aarde uitgebreid heb *door eigen kracht*” (Jes. 44:24).

Om hemel en aarde te maken had

God geen hulp van mensen nodig. Voor de tijd van dit bestaan moet de mens zich tevreden stellen met de rol van intelligent beschouwer van een voldongen feit: de schepping. Maar dat hoeft de mens er niet van te weerhouden zijn ongelooflijk potentieel ten volle te benutten. Want het is immers zo dat de hele aarde, zoals die zich aan ons voordoet, zelf juist was bereid voor de komst van de mens.

Oorsprong menselijk bewustzijn

Maar op welke wijze is de mens zich van zichzelf en van zijn omgeving bewust geworden? Genesis geeft de volgende eenvoudige uitleg: „toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen” (of „levende ziel”, *Statenvert.*) (Gen. 2:7).

De mens is gemaakt uit stof. Hij is een aards wezen. En door de levensadem — de zuurstof die we inademen — werd de mens tot een levende ziel. Hij had geen ziel *in* zich. Hij werd tot een levende ziel, die is samengesteld uit stof en die de lucht inademt, waarin zich zuurstof bevindt die fysiek leven mogelijk maakt.

Deze levende, ademende mens is een fenomenaal schepsel. En het is de eigenschap van menselijk bewustzijn dat het bestaan van dit verschijnsel mens verklaart. De mens is in staat de gecompliceerde onderlinge betrekkingen van ruimte, tijd, massa en energie te begrijpen. Maar onder alle bewust levende schepselen, die op aarde ademen, is de mens een waarlijk unieke

verschijning. Hij *beseft* dat hij bestaat, is zich van zichzelf bewust en in staat zijn gedachten te concentreren op vragen omtrent leven, dood en zijn uiteindelijke bestemming. Een *z  r* wijs man heeft eens geschreven: „De levenden weten tenminste, dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets” (Pred. 9:5). De lagere dierenwereld heeft geen notie van een naderende dood; deze kennis is uitsluitend aan de mens voorbehouden.

Een enorm verschil

Er bestaat een enorm verschil tussen het besef van eigen leven en bewustzijn bij de mens enerzijds en het dierlijk bewustzijn anderzijds. Reeds vele malen eerder werd er in dit tijdschrift op gewezen, dat de relatieve *hersenomvang* geen verklaring vormt voor de enorme kloof die er tussen verstandelijke vermogens bestaat. De fysieke menselijke hersenen zijn slechts in geringe mate superieur aan die van een dolfin of een chimpansee.

De reeds eerder geciteerde Sir John Eccles heeft gezegd: „Uiteraard lukt het chimpansees — in de lagere regionen van taalexpressie — zeer wel zich duidelijk te maken. Ze kunnen om dingen vragen en ze krijgen . . . maar zij geven geen omschrijving . . . Ze redeneren niet . . . Ze kennen geen systeem van waarden. Ze nemen geen morele beslissingen . . . Ze maken zich geen zorgen voor de dag van morgen. Ze weten niet dat ze eens zullen sterven.”

„De mens”, zo betoogt Sir John dan verder, „onderscheidt zich van de dieren doordat hij in het bezit is van dat ongrijpbare element van zelfbewustzijn . . .” (*ibid.*).

Wat verklaart dan het feit dat de mens over veel grotere verstandelijke vermogens beschikt? In het boek Job deed de jongeman Elihu de volgende waarneming:

„Zekerlijk de geest, die in den mensch is, en de inblazing des Almachtigen, *maakt henlieden verstandig*” (Job 32:8, *Statenvert.*). De fysieke menselijke hersenen op zich zijn geen verklaring voor de enorme verstandelijke vermogens, waarover het mensdom beschikt.

De menselijke geest, die reeds bij de eerste ademtocht van een menselijk schepsel binnentreedt, verleent de fysieke hersenen het menselijk denkvermogen. Het is deze geest die de mens tot begrijpen in staat stelt. De

geest in de mens is echter *niet* wat doorgaans voor zijn „onsterfelijke ziel” wordt aangezien.

De geest van de mensheid heeft geen bewustzijn *los* van de menselijke hersenen. De geest in de mens kan geen enkele mentale functie — zoals denken, redeneren of weten — verrichten zonder de menselijke hersenen.

De geest in de mens is onmisbaar!

Menselijk zelfbewustzijn is alleen mogelijk dank zij de niet-fysieke component, welke in de bijbel „de geest des mensen” wordt genoemd. Het is zoals Sir John Eccles schreef: „Als mijn unieke zelf is verbonden aan het unieke van de genetische samenstelling van mijn brein, dan zouden de kansen *tegen* mijn bestaan 10 tot de tienduizendste macht groter zijn dan dat ik besta.” Anders gezegd: de aanwezigheid van organisch hersenweefsel all  n kan onmogelijk de verklaring zijn voor het bestaan van het menselijk bewustzijn.

Laten we de veelvuldige gaven die aan het menselijk bewustzijn verbonden zijn, eens nader beschouwen. Zo is lachen iets, wat alleen mensen kunnen. In het dierenrijk vindt men niets wat daarmee kan worden vergeleken. Alleen de mens kan onverhoedse of ongerijmde situaties zodanig waarderen, dat ze hem aan het lachen maken.

Ook is de mens in staat schoonheid te bewonderen of zich aan het ontbreken daarvan te ergeren. Om schoonheid te kunnen waarderen, zijn overpeinzing en beschouwing nodig — eigenschappen die nu niet bepaald aan dieren kunnen worden toegeschreven.

Neem het gezinsleven. Dieren trouwen niet. Ze brengen hun jongen groot volgens een al van te voren vaststaand patroon. Maar menselijke wezens voeden hun kinderen op aan de hand van bepaalde gedragsnormen, waarvan kan worden afgeweken. Het huwelijksceremonieel en de huwelijkse staat zijn uitsluitend de mens voorbehouden.

Thans komen we echter tot de allerbelangrijkste eigenschappen van het menselijk bewustzijn. De mens heeft een moreel besef; hij kan goed van kwaad onderkennen; hij is het enige schepsel op aarde dat werkelijk een eigen vrije wil heeft. Hij kan zelf uitmaken of hij goed of kwaad wil doen. Hij bezit het vermogen een goed karakter op te bouwen, of om karakter te vernietigen! Deze unieke eigenschap

pen voeren ons dichter tot de ware redenen voor het bestaan van de mens.

Wat betekent dit leven?

Sir John Eccles' observaties met betrekking tot het menselijk bewustzijn voerden hem als vanzelf tot de meest fundamentele, belangrijkste van alle vragen: „Wat is de zin van dit leven? Wij zien onszelf hier in dit wonderlijk rijke en levendige bestaan dat we bewust ervaren . . . en dat blijft het gehele leven zo; maar is dat alles? . . .”

En later voegde Sir John hieraan toe: „Het is niet zo dat deze hele cosmos maar verder en verder jaagt, zonder enigerlei bedoeling”. Zijn hele leven heeft deze eminente geleerde geworsteld om achter het mysterie en de zin van het leven te komen; zelf betitelt hij dit speuren naar kennis als „in wezen religieus”.

En dat *is* het ook! Menselijk bewustzijn is niet het resultaat van een gelukkig toeval. Het is beladen met een machtig doel en een ontzaglijke betekenis. En besef vooral dit: de menselijke geest is   n grote paradox. Met al haar inherente complexiteit heeft ze de eigen moeilijkheden hier op aarde niet tot oplossing kunnen brengen. Het menselijk verstand mag dan de mens op de maan hebben gebracht, het heeft dan toch ook maar de middelen tot 's mensen totale vernietiging gecreërd.

Want het menselijk verstand werd onvolledig geschapen. De menselijke geest mist een essentieel element. Ze werd geschapen om met een *andere* geest verenigd te worden: Gods Geest!

Hoe een mens Gods Geest kan ontvangen, wordt ons alleen in de bijbel geopenbaard. Geen enkele andere bron, die het resultaat is van menselijk denken, redeneren of speculeren, is in staat een antwoord te geven op de grootste van alle menselijke behoeften: contact te hebben met de Geest van God die eeuwig leven geeft.

Het is misschien tijd ons af te vragen waarom het kwaad bestaat, waarom God zich om menselijke schepsels bekommert, waarom u bent geboren.

Wij hebben een boekje uitgegeven, dat juist op deze vragen antwoord geeft. De titel is *Waar toe bent u geboren?*

Waarom zoudt u het niet eens aanvragen? Het zal u inzicht en begrip verschaffen zoals u nooit eerder hebt gekend. En het is nog gratis ook! □

REGERINGSLEIDERS van zeven belangrijke industrielanden van de Vrije Wereld kwamen in Ottawa bijeen (juli 1981). Oppervlakkige saamhorigheid overheerste, maar het wantrouwen tussen de V.S. en zijn bondgenoten kon niet worden weggenomen. Washington maakt zich zorgen over de groeiende handelsbetrekkingen tussen Europa en de Sovjet-Unie.

NIEUW EUROPA

(Vervolg van pagina 6)

waaronder in de eerste en belangrijkste plaats de grote multinationale ondernemingen — vormt de enige en volledige verklaring van de misère van de Derde Wereld en voor het feit dat de kinderen daar van hongersomkomen.”

Het kan dus haast niet anders of Washington en Parijs moeten in de toekomst met elkaar in botsing komen over de te volgen buitenlandse politiek. De regering Reagan ziet de wereld in essentie als een strijdperk waarin de ideologieën van Oost en West het tegen elkaar opnemen. Dat wil zeggen een strijd tussen de Vrije Wereld en de expansiezucht van het communisme. Maar hoewel de Franse socialisten de rechtstreekse Sovjet-agressie, zoals in Afghanistan, veroordelen, zien ze de wereldsituatie in wezen als een conflict tussen Noord en Zuid, of tussen rijk en arm. Zij beschouwen de revolutionairen van de Derde Wereld dan ook niet als helpers van Moskou.

Toenemend neutralisme

Door geheel West-Europa (met uitzondering van Frankrijk) is het neutralisme in opmars. In sommige gevallen heeft dat neutralisme niet meer te betekenen dan eenzijdige ontwapening.

Zo staat de Britse Labour Party bijvoorbeeld op het punt een politiek te aanvaarden die oproept tot eenzijdige afschaffing van Englands nucleaire afschrikkingwapens en tot terugtrekking van alle Amerikaanse bases in het land. Ook zouden de Labouraanhangers, als ze ooit aan de macht komen, binnen 12 maanden na een verkiezings-

overwinning Engeland terugtrekken uit de EEG.

De Lage Landen zijn, volgens strategisch commentator Walter Laquer aangetast door wat hij „Hollanditis” noemt. Deze „Hollandse ziekte” die in Nederland begon, heeft volgens hem geleid tot een aversie tegen alles wat met nationale defensie te maken heeft.

Degenen die door deze „ziekte” zijn aangestoken, beschouwen Amerika als de grootste bedreiging voor de vrede in Europa. Volgens een Belgische socialistische partijleider zijn de Europeanen „permanente vazallen en nucleaire gijzelaars van de VS geworden” (waarbij gemakshalve maar niet wordt gesproken over de gijzeling door de Sovjetrussische SS-20 raketten, die de Europese steden met één klap met de grond gelijk kunnen maken).

De beide reuzen — neutralisme en anti-Amerikanisme — beginnen elkaar ook te vinden in West-Duitsland, de meest veramerikaniseerde natie van het vrije Europa.

De protestantse geestelijkheid staat daar in de voorste gelederen van de groeiende beweging. Tijdens een recente bijeenkomst in Hamburg, die door meer dan 100.000 jonge mensen werd bijgewoond, zetten studenten een „vredesmars” op touw. Voorzien van grote spandoeken en borden met leuzen als „Weg met de raketten” en „Vrede zonder wapens” stelden de betogers Washington aan de kaak als de voornaamste oorzaak van de spanningen in de wereld en als de bron van een nieuwe bewapeningswedloop. In diezelfde tijd vertoonde de omslag van *Stern*, West-Duitslands grootste algemene magazine, een Amerikaanse

kernraket die het hart van een vredesduif doorboorde.

Rusland beschermen tegen Amerika

Gesteund door een vloed van communistische propaganda rijst in Duitsland een beeld van de VS op als van een op oorlog beluste natie zonder integriteit, met een onrechtvaardige samenleving, gecorrumpeerd door Vietnam en Watergate. Daartegenover worden de Russen afgeschilderd als moeilijke, maar in wezen redelijke lieden.

Sommige intellectuelen gaan zelfs zo ver te beweren dat Europa en Duitsland zich niet alleen cultureel dienen te beschermen tegen de Amerikaanse civilisatie, maar dat de Sovjet-Unie moet worden „vereuropeesd” zodat zij gevrijwaard kan blijven van veramerikanisering, en haar onschuld kan bewaren ten aanzien van de Westerse consumptiemaatschappij.

Een Amerikaanse correspondentie in Bonn, Alice Siegert, vatte het aldus samen: „Als je de balans zou opmaken, zou zonder twijfel blijken dat de meerderheid van de mensen in West-Duitsland nog steeds vriendschappelijke gevoelens koestert voor de Verenigde Staten. Maar het is ook een feit dat de Duitsers de Verenigde Staten niet langer beschouwen als een lichtend voorbeeld. En de politieke kloof die hierdoor bezig is te ontstaan, zou wel eens gevaarlijk kunnen worden.”

Waarheen de raadgevers van president Reagan ook de blik richten, vrijwel overal in Europa nemen zij verontrustende tekenen waar. Om iets te noemen, het NATO-lid Noorwegen heeft een socialistische regering die eveneens met het neutralisme flirt. Op grond van deze tendensen zijn de Sovjets opnieuw bezig

hun idee te lanceren van een „kernwapenvrije zone” in Noord-Europa — compleet met een „garantie” dat er nooit Sovjet-russische kernwapens tegen die noordelijke landen zullen worden ingezet.

Op die manier maken de Sovjets snelle vorderingen bij hun pogingen West-Europa te neutraliseren — d.w.z. te „Finlandiseren”.

Het gist in het Oosten

Terwijl het neutraliteitsstreven in West-Europa Washington nachtmerries bezorgt, heeft Moskou slapeloze nachten van Polen.

Wat er in Polen is gebeurd is niets minder dan een revolutie.

Sedert de demonstraties op de scheepswerf in Gdansk in de zomer van 1980 hebben zich in Polen in duizelingwekkend tempo hervormingen voltrokken. En toch schijnt elke verandering alleen maar tot nieuwe eisen te leiden.

Niemand had een jaar geleden kunnen voorzien dat Moskou de vorming van een vrije vakbeweging zou toestaan — in een veronderstelde „arbeidersstaat”. Evenmin had iemand kunnen voorzien dat afgevaardigden naar een communistisch partijcongres in Warschau in *geheime stemming* zouden worden gekozen — of dat de hoogste baas van de partij op dat congres op dezelfde wijze zou worden gekozen.

Moskou, vastgelopen in Afghanistan en bevreemd voor de ernstige consequenties van een rechtstreekse ingreep in Polen, moest volstaan met tandenknarsend toe te zien hoe dit alles zich afspeelde. Zelfs heeft het Kremlin Polens schulden aan de Sovjet-Unie voor vijf jaar opgeschort, in de hoop Polens schrikbarende economische misère daarmee te verlichten.

Waarmee Moskou in Polen wordt geconfronteerd, is de eerste authentieke opstand op nationale schaal in een van het Sovjetblok deel uitmakend land. Het Kremlin bevindt zich in een situatie waarin het nooit op winst kan hopen. Het zenden van troepen naar Polen zou enorm kostbaar zijn. En men is ervan overtuigd dat de Polen zouden vechten, met het gevolg dat Moskou zou opdraaien voor de daaropvolgende economische ineenstorting. Bovendien, en dat is zeker niet van minder belang, zou het Sovjet „vredesoffensief” in West-Europa met een schok tot staan komen.

De veranderingen die zich nu in Polen aan het voltrekken zijn, zouden

REAGAN's hardere aanpak t.a.v. het communisme heeft in West-Europa het protest van links aangewakkerd.

wel eens een domino-effect kunnen hebben in heel Oost-Europa, en wie weet zelfs binnen de Sovjet-Unie.

Er kwamen de afgelopen maanden berichten binnen over arbeidsnood in Roemenië. Ook werden de afgelopen zomer eisen tot politieke en economische hervormingen vernomen in Oost-Duitsland.

En Sovjet-burgers in Litouwen en in de Oekraïne slaan de gebeurtenissen in Polen met argusogen gade!

Wat kan Moskou doen?

De huidige Sovjetleiders schijnen niet te weten wat ze met Polen aan moeten. Het ziet ernaaruit dat een toekomstige generatie van Sovjetleiders, die niet zo persoonlijk onder de invloed staat van de trauma's van de Tweede Wereldoorlog, in staat zal zijn haar eigen revolutionaire denkbeelden inzake Oost-Europa een nieuwe dimensie te geven.

Moskou's allesoverheersende bezorgdheid geldt de nationale veiligheid, gekoppeld aan het behoud van het machtsevenwicht in Europa. De toekomstige leiders in het Kremlin zouden zich weleens gedwongen kunnen zien *de thans in gevangenschap verkerende staten meer vrijheid te gunnen* — in de overtuiging dat zij in een situatie die meer op die van het huidige Finland lijkt, een betere beveiliging voor de Sovjet-Unie zouden vormen dan in de rol van rusteloze gevangenen.

Een dergelijke transformatie zou de politieke kaart van Europa volkomen wijzigen. Politiek commentator William Pfaff zegt daaromtrent: „Geen enkele fundamentele verandering van de situatie in Polen, of in die regio, is denkbaar zonder een her-oriëntering van de veiligheidsvoorzieningen in heel

Europa. Als Polen *binnenlandse autonomie* zou krijgen, ook al zou het *communistisch blijven*, dan zou zijn vermogen om Ruslands veiligheid te garanderen, gesteund moeten worden door de andere staten van Midden- en West-Europa. Zelfs een beperkte militaire terugtrekking uit Polen zou dienen te worden gecompenseerd door het terugtrekken van Amerikaanse troepen uit West-Europa, of door wijzigingen in de verdeling van de NATO-strijdkrachten.”

De Sovjets kunnen niet van twee walletjes eten. Ze kunnen West-Europa niet voor zich winnen zonder in Oost-Europa een beetje toe te geven. „Een Sovjet-campagne om een einde te maken aan het Atlantisch Verbond behoort tot de mogelijkheden,” schrijft Norman Birmbaum in *The New Republic* van 10 juni 1981. „Om de overwinning te behalen zou de Sovjet-Unie bereid moeten zijn het Warschau-Pact in zijn huidige vorm te liquideren.”

Maar wat zouden de gevolgen zijn van een dergelijke dramatische herverdeling van de Europese kaarten — als kaartspeler Amerika buiten de deur wordt gezet?

Profetie van een „Nieuw Europa”

De bijbelse profetie voorzegt dat er nog eenmaal een laatste (eindtijd) restauratie zal komen van het Romeinse Rijk. Het zal opgetrokken zijn uit „tien horens”, waarmee 10 landen of regerende eenheden worden bedoeld (Openb. 17:12; Dan. 2:33).

Het oorspronkelijke Romeinse Rijk brak uiteen in twee „benen” — het Oostelijke rijk met Byzantium als zetel (het latere Constantinopel en het tegenwoordige Istanboel) en het Westelijke rijk met Rome. Het is dan ook heel goed mogelijk dat het gerestaureerde eindtijd-systeem zal zijn samengesteld uit twee afzonderlijke, maar samenwerkende delen. Het eerste deel zou dan bestaan uit de landen van West-Europa, en het tweede uit de van Sovjetoverheersing bevrijde staten van Midden- en Oost-Europa.

Wat tegenwoordig aan beide kanten van het IJzeren Gordijn zorgen baart, is de hergroepering van West-, Midden- en Oost-Europa in een nieuwe, en desondanks oude politieke constellatie. Uit de as van de historie zal een nieuwe eindtijd-wereldmacht verrijzen — tot grote consternatie van zowel Washington als Moskou. □

BRITTANNIË

(Vervolg van pagina 4)

huidige dag ontbreekt elke aanwijzing dat er ooit nog een koning uit het Huis van David over Juda geregeerd heeft. De geslachtslijn vanaf Jojakin tot Jezus overleefde de Babylonische ballingschap. Volgens deze lijn was Jezus dus een afstammeling van David.

Sommigen zullen nu opmerken dat de troon van David tegenwoordig daadwerkelijk wordt bezet in de persoon van Christus. Maar in werkelijkheid heeft Christus deze troon nog steeds niet bestegen! In een gelijkenis beschreef Hij zichzelf als een man van hoge geboorte (Lukas 19:12) die naar een ver land [de hemel] trok om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en *zou terugkeren* na ontvangst van het recht op het koninkrijk. Jezus Christus zal dus niet op de troon van David zitten vóór zijn tweede komst op aarde.

Maar wat is er dan in feite gebeurd in die 600 jaar tussen koning Zedekia en de geboorte van Christus? *Wie* regeerde er dan over de Israëlieten, en wie zaten er tijdens al die generaties op de troon van David? Als het antwoord luidt: niemand, zijn wij gedwongen tot de conclusie te komen dat God zijn Woord of de Schrift heeft gebroken!

Sommigen zullen verwijzen naar de bijbelpassage waarin God zegt: „Ik zal bevestigen” (2 Sam. 7:13) en concluderen dat God mogelijk bedoelde dat Hij *bij de wederkomst van Christus* die troon voor eeuwig zou bevestigen. Maar dat kan niet zo zijn want van wie zou Christus Davids troon moeten overnemen als die troon in feite al eeuwenlang niet meer bestond? Maar bovendien had God heel duidelijk beloofd dat Hij de troon *vanaf Salomo* zou bevestigen: „En Ik zal zijn [Salomo's] koninklijke troon voor immer bevestigen.” God zei *niet* dat Hij de troon vele eeuwen later vanaf Christus zou bevestigen — bij diens terugkomst. Er wordt verwezen naar Salomo — niet naar Christus, want God zei: „Wanneer hij ongerechtigheid bedrijft, zal Ik hem tuchtigen” (2 Sam. 7:14).

Maar om aan alle speculatie betreffende *het tijdstip waarop* deze troon werd bevestigd een einde te maken, wijs ik u op het volgende Schriftgedeelte: „Hoor naar mij, Jerobeam en geheel Israël! *Is het u niet bekend*, dat

de Here, de God van Israël, het koningschap over Israël *voor altijd* aan David *gegeven heeft*, aan hem en aan *zijn zonen*, een zoutverbond? (2 Kron. 13:4-5.) (Met zoutverbond wordt een eeuwigdurend verbond bedoeld.) Dit betekent natuurlijk dat de bevestiging van de troon op dat moment al *in het verleden lag!* God had dit koninkrijk gegeven aan David en zijn *zonen* — niet zijn *Zoon*, Christus, maar zijn zonen, meervoud — d.w.z. zonder onderbreking, voor altijd.

Bevestigd van geslacht tot geslacht

„Ik heb een verbond gemaakt met Mijn uitverkorene; Ik heb Mijn knecht David gezworen: Ik zal uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen, en *uw troon* opbouwen *van geslacht tot geslacht*” (Ps. 89:4-5, *Statenvert.*). Deze troon die voor eeuwig werd bevestigd zou dus *voor alle generaties* worden opgebouwd. God heeft die troon inderdaad bevestigd te beginnen met David en Salomo. De bijbel verschaft ons het verslag van een aantal generaties: tot koning Zedekia in 585 v.Chr.

De troon werd bevestigd voor *alle* opeenvolgende generaties, zonder enige onderbreking en *voor eeuwig!* De uitdrukking „van geslacht tot geslacht” geeft aan dat hieronder ook die generaties vallen die leefden tussen het koningschap van Zedekia en de geboorte van Christus. Maar wie hebben er dan in dat tijdvak op de troon gezeten?

Christus zit nu niet op die troon. Zijn plaats is thans de troon van de almachtige God in de hemel (Openb. 3:21).

En hoe zit het met *de huidige generatie?* Waar vinden wij *in onze tijd* een afstammeling van David, die de ononderbroken reeks koningen voortzet en op de troon van David over *het volk Israël* regeert?

Is het verwonderlijk dat mannen als Thomas Paine en Robert Ingersoll hun geloof in de bijbel verloren? Zij wisten van deze onvoorwaardelijke beloften, maar zij konden niet inzien hoe deze werden gehouden. Toch, als wij geduld hebben, zullen wij het kunnen inzien!

Maar laten wij eerst verder gaan met Psalm 89, vers 29-30: „Voor altoos zal Ik jegens hem mijn goedertierenheid bewaren en mijn verbond zal voor hem vast blijven; zijn nakroost [dynastie] zal Ik voor immer doen voortbestaan, en *zijn troon als de dagen des hemels.*”

De bijbel doelt hier alleen op de persoonlijke afstammelingen van koning David respectievelijk zijn zonen, de zonen van die zonen enz. enz. Zijn zonen waren voorbestemd om *koningen* te worden.

Laten wij, nu wij hebben gezien dat Davids troon voor immer, als de dagen des hemels voortbestaat, Psalm 89:31-38 nader beschouwen: „Indien zijn zonen mijn wet verlaten, en niet naar mijn verordeningen wandelen; indien zij mijn inzettingen ontwijden, en mijn geboden niet onderhouden, dan zal ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen; maar mijn goedertierenheid zal Ik hem niet onthouden, mijn trouw zal Ik niet verloochenen, *mijn verbond zal Ik niet ontwijden*, noch veranderen wat over mijn lippen gekomen is. Eenmaal heb Ik bij mijn heiligheid gezworen: Hoe zou Ik tegenover David liegen! *Zijn nakroost* [dynastie] zal voor altoos bestaan, *zijn troon zal als de zon vóór mij zijn*; als de maan zal hij voor altoos vaststaan . . .”

Er wordt hier gesproken van generaties waarvan de kinderen niet aan Gods geboden gehoorzamen, van zijn wet afwijken. Er zijn tegenwoordig sommigen die zich voor hun onvermogen om de troon op te sporen verontschuldigen met de bewering dat het verbond *voorwaardelijk* was — en dat het werd verbroken omdat de Israëlieten zich niet aan Gods geboden hielden. Maar wat zegt de Almachtige daar zelf van? Als de kinderen ongehoorzaam zijn en zondigen, zullen zij daarvoor *gestraft* worden — maar *niet* door het verbreken van Gods onvoorwaardelijk verbond met David!

Anderen beweren dat Christus de troon overnam. Maar dat deed Hij niet. In plaats hiervan werd Hij gekruisigd, opnieuw opgewekt en steeg Hij op naar de hemel. Hij *zal* nu spoedig op aarde terugkeren en de troon bestijgen als Koning der koningen en Heer der heren. Maar hoe zou Jezus Christus bij zijn komende terugkeer op aarde een troon kunnen overnemen en bestijgen die al lang geleden heeft opgehouden te bestaan?

Zal Christus een niet-bestaande troon bestijgen?

Wanneer de troon van David ophield met Zedekia, dan bestaat hij tegenwoordig niet meer. En wanneer hij niet meer bestaat, *hoe zal Christus dan die niet-bestaande troon kunnen bestijgen?*

gen? (Zie Lukas 1:31-32.) En aangezien de troon van geslacht tot geslacht gehandhaafd zou blijven, hoe staat het dan met al die generaties tussen de dood van Zedekia en de geboorte van Jezus?

In Jeremia 33 vindt men een profetie over wat er gaat gebeuren als Christus in opperste macht en glorie wederkeert! In de tijd dat Jeremia deze profetie opschreef, zat hij gevangen in Jeruzalem. De legers van Babylon waren bezig de Joden gevangen te nemen. Toen sprak God tot Jeremia: „Ik zal . . . u grote, ondoorgrondelijke dingen verkondigen, waarvan gij niet weet . . . aangaande de huizen dezer stad en de huizen van de koningen van Juda, die afgebroken zijn . . . (vers 3-4).

Jeremia wist dat de huizen van de koningen in Jeruzalem verwoest werden — en dat de troon van David uit Jeruzalem *verplaatst* zou worden. Zoals wij later zullen zien, was Jeremia zelf voorbestemd om deze troon in opdracht van God te ontwortelen en uit Jeruzalem te verwijderen. Maar God openbaarde hem een geruststellend feit: de troon van David zou in de huidige eindtijd weer naar Jeruzalem teruggebracht worden. God geeft de profeet nu de verzekering dat de troon *tot* die eindtijd *onafgebroken* over de Israëlieten zal heersen. Het zal dezelfde onafgebroken dynastie zijn. De Messias zal dus op een bestaande troon plaatsnemen.

De profetie verder volgend, lezen wij in vers 14 wat er bij Christus' glorieuze troonsbestijging zal gebeuren: „Zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik het goede woord in vervulling zal doen gaan, dat Ik over het huis van Israël en het huis van Juda gesproken heb.” Deze *belofte*, dat de dynastie van David zal blijven voortduren, is zowel een belofte aan *het Huis van Israël* als aan *het Huis van Juda*.

In vers 15 lezen wij vervolgens: „In die dagen en te dien tijde zal Ik aan David een Spruit der gerechtigheid [de Messias] doen ontspruiten, die naar recht en gerechtigheid in het land zal handelen.” Hier is sprake van Christus' regering als Koning der koningen. Jezus, door zijn geboorte als mens een afstammeling van David (zie Rom. 1:3), was de bedoelde rechtvaardige *Spruit* of nakomeling van David.

Verder: „In die dagen zal Juda verlost worden en Jeruzalem veilig wonen . . . Want zo zegt de Here: Nimmer zal het David ontbreken aan

een man, die op de troon van het huis Israëls gezeten is” (vers 16-17). Er staat niet dat het David *uiteindelijk*, na 2500 jaar (waarin niemand de troon bezette) niet aan een troonopvolger zou ontbreken; er staat duidelijk dat het David *nimmer*, in geen enkele generatie, aan een afstammeling zou ontbreken. Laten wij ons nu nog eens goed realiseren *hoe bindend* Gods verbond met David is. „Zo zegt de Here: Indien gij mijn verbond aangaande de dag en de nacht kunt verbreken, zodat er geen dag en nacht meer zou zijn op hun tijd, dan zal ook mijn verbond met mijn knecht David verbroken worden, dat hij geen zoon meer hebben zal, die koning is op zijn troon . . .” (Jer. 33:20-21).

Wat de mensen zeggen

Verder: „Hebt gij niet gemerkt, wat dit volk spreekt: De twee geslachten, die de Here verkoren heeft, heeft Hij verworpen? En mijn volk verachten zij, alsof het in hun ogen geen volk meer is” (Jer. 33:24).

Inderdaad hebben veel mensen net zo gepraat en gedacht als werd geprofeeteerd! Ze zeggen dat de Joden over vele, zo niet alle volkeren verdeeld zijn — verstrooid als *enkelingen*, en dat ze niet langer een natie vormen en een eigen regering hebben! En wat de Tien Stammen betreft, die werden geacht „verloren” te zijn gegaan, of niet meer te bestaan, of gewoon deel uit te maken van de verspreid wonende individuele Joden! Ja, zo hebben de Joden het zelf beweerd — en zo heeft de wereld het verkondigd. Maar wat zegt God daarover?

U vindt het in de verzen 25 en 26: „Zo zegt de Here: Indien Ik mijn verbond aangaande de dag en de nacht, de verordeningen van hemel en aarde, niet heb vastgesteld, dan zal Ik ook het nakroost van Jakob en mijn knecht David verwerpen, dat Ik uit zijn nazaten geen heersers neem over het nageslacht van Abraham, Izaäk en Jakob, want Ik zal een keer brengen in hun lot en Mij over hen ontfermen.”

Toetssteen voor de bijbelse waarheid

Dat is boud gesproken! Tenzij je deze oude aarde beletten kunt om haar as te draaien — tenzij je de zon en de maan en de sterren van de hemel kunt verwijderen, zegt de Almachtige, kun je Hem niet beletten zijn verbond na te komen om *zonder onderbreking en door alle generaties heen*, dat wil zeggen *voor eeuwig* vanaf de tijd van David en Salomo, een afstammeling

van David in één ononderbroken dynastie op de troon te handhaven!

Dat betekent niet noodzakelijkerwijs dat deze afstammeling over het *gehele* Huis van Israël, of over de Joden zou regeren, maar althans over een aantal van hen — genoeg om een natie te vormen.

Dit kan *onmogelijk* zo worden uitgelegd dat er geen duurzame troon zou bestaan, of dat het hier in feite alleen gaat over het „ene zaad” — Christus. Er wordt immers nadrukkelijk gezegd: „. . . dat Ik uit zijn [Davids] nazaten geen *heersers* [meervoud] neem over” Israëlieten. Er is hier dus sprake van een ononderbroken reeks heersers — niet van één enkele Heerser die een troon zou gaan bestijgen die 2500 jaar daarvoor al had opgehouden te bestaan!

De belofte van het verbond met David is ondubbelzinnig en definitief. Ofwel Davids dynastie heeft zich sedert Zedekia voortgezet en bestaat vandaag de dag nog, regerend over het Huis van Israël (dus niet over „de Joden”), ofwel Gods Woord faalt!

Laten wij nu stilstaan bij *de belofte van de scepter*, die deze ononderbroken lijn van koningen behelst, en die uitmondt in Christus bij zijn terugkeer op aarde. In Genesis 49:10 lezen wij: „De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo [Christus] komt, en Hem zullen de volken gehoorzaam zijn.”

Is de scepter van Juda geweken? Heeft de troon opgehouden te bestaan? Of bestaat hij nu nog steeds, zoals God zo vast en zeker beloofde? Zodat Christus bij zijn wederkomst op een werkelijk bestaande troon kan plaatsnemen om voor altijd te regeren?

Wat hier op het spel staat is niets meer of minder dan de onfeilbaarheid van de bijbel!

Tot zover de geschiedenis van Davids troon, zoals ik die heb aangehaald uit mijn boek *The United States and Britain in Prophecy*.

In dat boek kunt u lezen hoe de troon van koning David van het oude Israël van voor onze jaartelling nu in Londen terecht is gekomen.

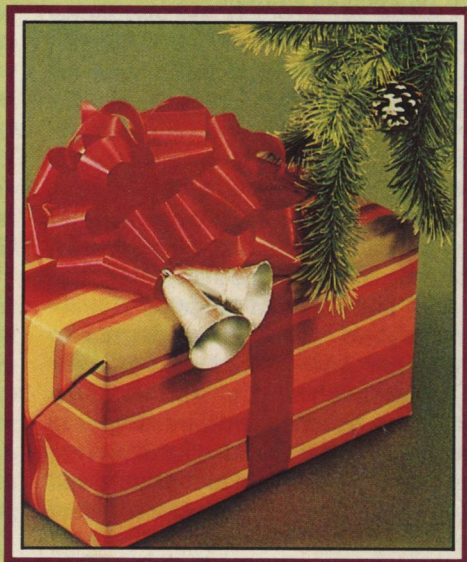
De troon van Engeland is dus *belangrijk* in de ogen van God!

Het recente prinselijk huwelijk was het huwelijk van een erfgenaam van die troon — vooropgesteld dat Christus niet wederkeert en de troon overneemt voordat de Prins van Wales hem beërft. □

Hoe kwam KERSTMIS EIGENLIJK IN DEZE WERELD?

We weten hoe „het Kind” in deze wereld kwam en zijn verjaardagsfeest wordt op uitbundige of devote wijze gevierd, al naar gelang men dit gebeuren ervaart. Geschenken, kerstdiensten, kerstmeditaties, kerstbomen, kerstdiners en andere vormen van kerstvieringen... miljoenen vieren deze jaarlijkse hoogtijdagen.

Maar hoevelen vragen zich de betekenis af van al die los aan elkaar hangende rituelen en legenden. Als Kerstmis de voornaamste christelijke feestdag is waarom vieren zoveel niet-christenen deze dag dan ook? Hoe kwam Kerstmis eigenlijk in deze wereld en hoe kwam Christus daarin terecht? Ergens moet

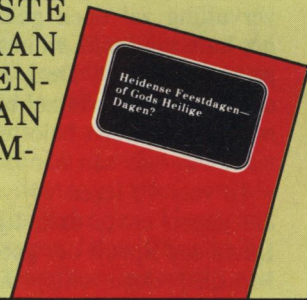

er toch een begin zijn geweest.

Zette Jezus Christus dit allemaal in gang, of de apostelen na Hem? Welke feestdagen hield Christus eigenlijk, of de profeten voor Hem, of de apostelen na Hem? Toch wel

interessant en nuttig hiervan iets meer te weten nu de dagen toch naderen dat alles in het teken van „Kerst” of Christus staat. Vraag vandaag nog ons gratis boekje aan: *Heidense Feestdagen — of Gods Heilige Dagen?*

Een heel opmerkelijk boekje. Een uitdaging en echte informatie aan sceptici, agnostici, „zoekers”, ja zelfs christenen. U hoeft het bestaan van Gods Heilige Dagen zomaar niet aan te nemen. U kunt heus achter de waarheid komen. **SCHRIJF NAAR ONS EERSTE ADRES AAN DE BINNENZIJDE VAN DE OMSLAG.**

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur: _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres:

Naam _____

Straat _____

Postcode/plaats _____

Land _____

Knip uit en zend dit samen met het adresstrookje naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)